உ

கடவுள்துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கசு.] பிங்களஞு தைமீ [பகுதி - ந.

Vol. XVI. January,—February. 1918. No. 3.

ஸ்ரீ:

* பண்டைத்தமிழரசர்கள்.

முன்னாள்முதல் தென்னுடாண்ட முடியுடைவேந்தர் மூவரும், குறுநிலமன்னர்பலரும், தண்டத்தலைவரும், வேளிரும் தமதுகொடை வன்மையாலும் படைமேன்மையாலும் மனத்தூய்மையாலும் மேம்படவாழ்ந்து உலகையின்புறுத்தித் தத்தம்புகழை இவ்வுலகில் அழிவுறாது நிறுவிப்போயினர். அன்னோரது திருவோலக்கத்தை நேரிற் கண்டுகளித்தும், அவரதுகொடையையேற்றுண்டு அவருடன் உறவாடிப்பொழுதுபோக்கியும்வந்தபுலவர்பலர், அம்மன்னரது வரையாத வள்ளன்மையையும், குறையாத செல்வத்தையும், அளத்தற்கரிய அறிவையும், அன்பையும், கண்ணோட்டத்தையும் தமது வடித்தநாவால் வாயாரப்பலபடப்புகழ்ந்துபாடிய பாக்கள் எண்ணிறந்தனவாகும். அவற்றுட்சிலவற்றைச் சங்கச்செய்யுளாகிய புறநானூறுமுதலிய தொகைநூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். அந்நூல்களைப்படிப்போரை அப்பெருந்தகையாளரின் சீரும்சிறப்பும் காந்தம்போற்கவராதிரா. அவரது அருமைக்குணங்களையெல்லாம் செவ்வனே ஒருவரால் ஓர்ந்தறிவதொண்ணாது. அதனானன்றே புலவர் பலரும் தாந்தாம்நேரிற்கண்டவாறு அவரதுகுணங்களைப் பலவாறு

* இது திருநெல்வேலியில்நடைபெற்ற மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினாறும்வருஷக்கூட்டத்திற்படிக்கும்படி, மதனப்பள்ளிக்காலேஜ் புரொபசர் ஸ்ரீமத், ஆர். ரெங்காச்சாரியர் எம். ஏ., எல். டி., அவர்களால் எழுதியனுப்பப்பெற்றது.

பரவியுள்ளார். அடக்கமென்பது அரசரது இயற்குணமன்றோ? அவ்வண்ணம் அடங்கியொழுகியோரை உண்மையிற்கண்டறியவேண்டின், அது அவரது அருஞ்செயல்கள்மூலம் சாத்தியமாகுமேயேதவிர வேறு வழிகளாலறிதல் அரிதினுமரிதாகும். இன்னணம் பல்வேறுபுலவர்களால் பல்வேறுசமயங்களிற்கண்டறிந்த அவரது அருமைக்குணங்கள் புறநானூற்றிற் பலவிடங்களிற்காணப்படுகின்றன. அவைகளைத்திரட்டி எழுதினல் தமிழ்வேந்தரது உத்தமகுணங்கள் பச்சைமரத்தாணி போல் படிப்போர்மனதிற்பதியுமென்றெண்ணி ஈண்டு அவற்றைத் தொகுத்துக்கூற அவாவினேன்.

நந்தமிழ்நாட்டின்சிறப்பு, தமிழ்மக்களின்சிறப்பும் தமிழ்வேந்தரின் சிறப்புங்கூடியதோர்தொகுதியன்றோ? அச்சிறப்புக்களினியல்பையும் மேன்மையையும் அறியாவிடின், நாம் தமிழ்நாட்டின்பூர்வநிலையையும் நாகரிகத்தையும் நன்கனமறிந்தவராவேமோ? ஆதலின் நாமினி வரும் முன்னேற்றச்சீர்திருத்தஞ்செய்து நாட்டை மேனிலையடையச் செய்யக்கருதினல், நாட்டின் முன்னிலையையறிதல் அவசியம். அந்நன்னிலைநாட்டியவர் அவ்வரசர்பெருமக்களன்றோ? அன்னோரது குணதிசயங்களைப் புறநானூற்றுக்கண்ணாடியாற் கண்டறியமுயலுவோம்.

தொல்காப்பியர்காலத்தில் தண்டமிழ்நாடு ஒன்றும், கொடுந்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டுமென வரையறுக்கப்பட்டது தமிழ்வல்லோர் அறிந்ததே. ஆயினும் தென்னாட்டில் நீண்டகாலமாக 13 நாடுகளே நிலை பெற்றுவந்தனவென்று சொல்வதற்கிடமில்லை.

"வையங்காவலர்வழிமொழிந்தொழுகப்
போகம்வேண்டிப்பொதுச்சொற்பொறாஅ
திடஞ்சிறிதென்னுமூக்கந்துரப்ப
வொடுங்காவுள்ளத்தோடு." (புறம்-8.)

ஓயாது வேந்தரும் குறுநிலமன்னரும் தம்முண்மாறுபட்டுப் பொருதுவந்தனர். அதனல் நாடுகளின் நான்கெல்லைகளும் எண்களும் மாறிக்கொண்டேவந்தன. சிற்றரசர்பலர் அரண்கள்பலசமைத்துக் கொண்டு வேற்றரசரைவென்று மூவேந்தரையுமதியாது அரசு

நடாத்தி அரும்பொருள்குவித்துப்பாவலர்க்கூட்டிப்புகழொடுபோற்றி வந்தனர். ஆதலின் சங்ககாலத்திலும் அதற்குச்சற்றுப்பிறகும் ஆண்டு வந்தமன்னர் பலராவர். தமிழ்நாடுகளும் பலவாகும்.

நாடுகளெல்லாம் தேசமென்றும் மண்டலமென்றும் பின்னர் வழங்கப்பெற்றன. ஒவ்வொருமண்டலமும் பலகூற்றங்களாகவும், ஒவ்வொருகூற்றமும் பலவூர்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. கூற்றத் தன்னகடும்போர்புரிந்து கடிதின்வெற்றிபெறவல்லவேளிர்களும் தண்டத்தலைவர்களும் அக்கூற்றங்கட்குத்தலைவராக அமர்ந்தனர். ஐவகை நிலனும் அந்நாடுகளில் அடங்கியிருந்தமையின், பட்டினமும் பாக்கமும், சீறூர்பேரூர்களும், பாடி, பள்ளி சேரிகளும், குறிச்சிகளும் மிகப்பலவாகவிருந்தன.

நாடுகள் அரசாட்சியில்வருவதற்குமுன் அந்நாட்டுமக்கள் முதலில் நாகரிகமற்ற அறிவிலாமாக்களாய் ஆடையின்றித்தழைகளையுடுத்துப் பச்சூன்தின்றுபசியாறி இருக்க இல்லற்று உழன்றுவந்தனரெனவும், பின்னர் அவர் சிறிதுஅறிவுபெற்றுக் கன்றுகாலிகளையே தமது பெருஞ்செல்வமாகப்பாராட்டிப் பல்லிடமும் புற்றரையைத்தேடிச் சென்று நிலைத்திருக்கவூரின்றி எங்குமுலாவித்திரிந்துவந்தனரெனவும், அதன்பின்னர் இந்நிலையிலுள்ள பலகூட்டத்தார்க்குள் சண்டை நிகழ்ந்து ஒவ்வொருவகுப்பினரும் ஒவ்வொரிடத்தைத்தமதாக்கிக் காடுகெடுத்து நாடாக்கி வளம்பலபெருக்கி வாழ்ந்துவந்தனரெனவும், அறிவுமுதிர்ந்த இன்னோரே நாகரிகத்திற்கு அடிப்படைபோலநின்று பிறரால் மேம்படக்கருதப்பட்டுப் பலகுடிகளுக்கும் தலைமைபூண்டு தொழில்நடத்திவந்ததால் கடைசியில் இவரே அரசாட்சியைக்கைப்பற்றி நாட்டையாண்டுவந்தனரெனவும் அறிஞர்கூறுவர். அவ்வாறு நந்தமிழ்வேந்தர்மூவர்குடிகளும் எவ்வெக்காலங்களில் எவ்வெவ்விதமாகவிருந்தனவென்பதை அளந்தறிவது இக்காலமரிதாகிவிட்டது. உண்ணாடுபிறநாடுகளின் சரித்திரம், கர்ணபரம்பரைச்செய்திகள், வடதென்மொழிநூல்கள்முதலாகியதீவர்த்திகளால் அவ்வந்தகாரகாலத்தை எவ்வளவுதூரம் முன்னோக்கித்துருவிப்பார்த்தாலும் தென்றிசைக்கண் தமிழ்க்குடிகளேசிறப்புடன்வாழ்ந்துவந்தனரென்பது தெளிவாகின்றது. இதனாற்றான் பரிமேலழகரும் 955 - ம் குறளுரையில்

"பழங்குடி தொன்றுதொட்டுவருகின்றகுடியின்கட்பிறந்தார்; தொன்று தொட்டுவருதல் சேரசோழபாண்டியரென்றாற்போலப் படைப்புக் காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்" எனக் கூறிப்போந்தார்போலும்.

இனி, தற்கால ஆங்கிலதமிழ்விற்பன்னர் சிலர் மொழிநூல்மூலமாக இவ்விஷயத்தைச் செவ்வனே ஆராய்ந்து தமிழ் ஆதிஎழுத்துக்களாகிய வட்டெழுத்துக்களின் வரிவடிவுகள் அக்கேடியாபாஷைகளின் (Accadian) வரிவடிவுகளின் திரிபுகளெனவும், தமிழ்ச்சொற்களின் போக்கிற்கும் இலக்கணவமைதிக்கும் அவ்வக்கேடியாபாஷைகள் ஒத்தேயுள்ளனவெனவும், தற்காலம் பெலூசிஸ்தானத்தில் (Beluchistan) வழங்கிவரும் ஒருஜாதியாரின் (Brahni) பாஷைக்கும் தமிழ்க்கும் வேற்றுமை பெரிதுமில்லையெனவும் கண்டுபிடித்து இவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு, பழந்தமிழர் பூர்வம் ஆசியாமைனர் (Asia Minor) வாசிகளெனவும், பின்னர் ஏதோ பலகாரணங்களால் தம்நாட்டைத் துறந்து பாரசீகந்தங்கி (Persia) ஆப்கானிஸ்தானம் பெலூசிஸ்தானம் வழியாகக் கணவாய்களைக்கடந்து, வடஇந்தியாவிற்குடியேறிக் கடைசியாகத்தென்னாட்டையேபொன்னாடெனப்பேணிக் கைப்பற்றி வாழ்ந்து வந்தனரெனவும் கூறுவர். இது எவ்வாறாயினும், கிருஸ்தாப்தத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே தமிழர் தென்னாட்டில் நிலைத்து வாழ்ந்துவந்தனரென்பதும், சரித்திரவாயிலாக அவரதுபழஞ்செய்திகள் காணப்படுங்காலத்தில் தமிழ்ப்பாஷை எழுத்துவழக்கேறி இலக்கியங்கள் நிரம்பி இலக்கணவரம்புகளுளடங்கிவிட்டதென்பதும் வெளியாவதோடு தென்னாடெங்கும் தமிழரசர் திறப்பட அறத்திகிரியுருட்டி மேற்றிசைநாடுகளுடனும் உறவுபூண்டு வாணிகத்துறைகளில் தேர்ந்து மிக்கசெல்வர்களாய் வாழ்ந்துவந்தனரென்பதும் உறுதிபெறுகின்றன. அம்மன்னரைப்பற்றிச்சிறிது இனிப்புகல்வோம்.

தமிழ்வேந்தர் சுத்தத்தமிழரே. அவருள் முடியுடைவேந்தர் மூவரே. அவர்க்கடங்கியேனும் தனியாகவேனும் குறுமுடிதரித்த குறுநிலமன்னரும் சிற்றரசரும் பலராவர். அன்னோரில் வேளிரென்னும் கூட்டத்தார் மண்டிலமாக்களும் தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப்பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமும் கிழாரும் முதலியபதியிற்றோன்றி வேள்

எனவும் அரசு எனவும் உரிமையெய்தி, பாண்டியநாட்டில் காவிதிப் பட்டமுமெய்தி, குறுமுடிகுடிப்பிறந்து முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரியவராய் மானமும் அறனும் மறனும் ஒருங்கேயமையப் பெற்று மூவேந்தருடன் ஒருங்கே எண்ணப்படும் சீர்வேந்தரெனக் கருதப்பட்டுவந்தனர். இந்த அரசுஎன்றபட்டத்தை அவ்வேளிரின் வழியினராகிய மைசூர்வேந்தர்மரபினர் இன்றும்தரித்துவருகின்றனர். இதனால் சங்ககாலத்திலும் அதற்குச்சற்றுமுன்பும் தெற்கின்கண் சுயாதிபத்தியத்தமிழ்நாடுகள் பலவிருந்தனவென்பது வெள்ளிடைமலை.

புறநானூற்றுச்செய்யுள்கள்பலவும் வேறு சங்கப்பாக்களும் அச்சுயாதிபத்தியம்பெற்றநாட்டின்வேந்தரையும், அவர் குடைக்கீழ்ப் பொலிவுபெற்றுவாழும் குடிகளையும்பற்றிப் பெரிதும்முழங்காநிற்கும். அம்மன்னருட் பெரும்பான்மையோர் மதியும் யூகமும் மாண்புடன் படைத்துக் கோல்கோடாது தம்பான்மையிற்றிரியாது மன்னுயிரைத் தம்முயிர்போற்காத்துவந்தனர். அதுகண்டு அவரதுகுடிகள் தம்மன்னரைத் தந்தையெனச்சிந்தித்துப் பக்திவிசுவாசத்துடன் அவரைப்போற்றித் தம்முயிரையும் அவர்க்காகவும் தம்நாட்டிற்காகவும் சமயநேர்ந்துழிப் போர்க்களத்தில் தியாகஞ்செய்து தமது கடனைக்கழித்துவந்தார்கள். இவ்வாறன்றிச் சிலமன்னர்கள் கோல்கோடிக் குடிகளைவருத்தி இறைகொண்டு தாம் போனபோக்கேநற்போக்காகக்கருதிக் குடிகளின் பக்திவிசுவாசங்களையிழந்து இடர்ப்படுவாராயினர். ஆயினும் பெருமைவாய்ந்த அவர்பழங்குடிகள் அவர்முன்னோர்செய்த நற்செயல்களுக்கு நன்றிபாராட்டி அன்னோர்செய்கைகளை ஒருவாறுபொறுத்து ஆற்றியிருந்து அமயம்நோக்கி இடித்துரையாலவரை நல்வழிப்படுத்தமுயற்சித்தனர்.

இவ்வாறு நிலைதிரிந்தொழுகும் மன்னரைத்திருத்தவும், நிலையில் நின்று கோல்கோடாது அரசுபுரியும் வள்ளல்களதுநாடும் வளனும் விறலும் திறனும் படையும் நட்பும் பாங்குறச்செழித்தோங்குதற்கு வழிகள்தேடவும், உபாயங்கள்கூறவும் மந்திரசபையாரிருந்தனர். அவர் ஐம்பெருங்குழுவிலடங்குவர். அவர் அமைச்சரும் புரோகிதரும் சேனாபதியரும் தூதுவரும் சாரணருமாவர். இதன்றி இவர்க்குக் கரணத்

தியலவர், கருமவிதிகள், கனகச்சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாந்தர், தண்டத்தலைவர், யானைவீரர், இவுளிமறவர் என ஆயத்தார் எண்மரு முண்டு. இவருள் மந்தணத்திற்குரியோர் முக்கியமாக ஐவ்வைம் பெருங்குழுவினரே. இவருடன் ஆலோசிக்காமல் அரசன் ஒருகாரிய மும் செய்யத்துணியான். ஆதலின் முன்னாளில் தமிழரசர் தமதிஷ்டம்போல் ஒன்றும்செய்வதொல்லாது. அவ்வாறு செய்யப்புகின், மந்திரிச்சுற்றம் மன்னரைத்தடுத்து இடித்துரைத்துப் புத்திபுகட்டும். ஒருவேளை அதையும்மீறி வரம்புகடந்து காரியங்களைச்செய்யின், உயிர்போலப் பிரியாதுஉடனிருந்து அரசர்க்குவேண்டியவுதவிகளைச் செய்துவரும் பெரும்புலவர்கள் செவிகைப்பச்சொற்பொறுக்கும் தம் அரசரைக்கண்டித்து அவர்க்கறிவுறுத்தி யாதோரூனமும்வாராமல் அவரைக்காத்து மாணவழிகளிற்செல்லுமாறு வற்புறுத்துவர்.

மந்தணசபை எப்போதும் மறைவாகவேநடக்கும். இரவேயதற் குரியகாலம். தற்கால ஆங்கிலமந்தணசபைபோல (Cabinet) அது அந்தரங்கசபையாதலின், அச்சபைக்குவந்து தம்மதிநுட்பத்தால் ஆலோசனைகூறுமமைச்சர்முதலியோர் நடக்கும்விஷயங்களை வெளி யிடார். சிலசமயங்களில் தமதுகருத்துக்கள் மாறுபடினும் பெரும் பாலாரது அபிப்பிராயத்தையேதழுவிக் கருமங்கள்நடத்தப்படுதலின் அவரும் அதற்குடன்பட்டுக் காரியங்களைத் தீர்மானப்படிசரிவரநடத் துவதில் பின்வாங்கமாட்டார். அரசியற்றுறைகள் பல கூறுபடுதலின் ஒவ்வொருவரும் ஒருகூற்றில் தலைமைவகித்துநின்று திறப்படவினை புரிவர்.

"பால்புளிப்பினும்பகலிருளினும்
நால்வேதநெறிதிரியினும்"

அன்னோர் தம்நிலையில் மறந்துந்திரியார். "விரிசீர்த்தெரிகோன்ஞமன் போல" ஒருபுறம்கோடாதுநிற்பர். அரசர்க்குப்பிழையிழையார். அவரிடம்பொய்கூறார். குணமாண்பும், வினைத்திட்பமும், வினைத்தூய்மை யும், சொல்வன்மையும், கேட்டார்ப்பிணிக்குந்தகைமையும், குறிப் பறிந்தொழுகும் திறமையும் முற்றி, மாண்டகல்வியும் மானமும், நிரம் பியவராதலின் அரசன் அறிகொன்றறியானெனினும் அமைச்சர் ஒரு தலையாகத் தாம் துணிந்தபொருள்களை அரசர்க்கு எடுத்துக்காட்டி உறுதிகூறிவந்தனர்.

அரசர் வாழையடிவாழைபோல் வழிவழியாகவாண்டுவந்தனர். தமதுமுப்பில் மூத்தபிள்ளைக்கே அவர் இளவரசுப்பட்டம் கட்டுவது வழக்கம். "பனிக்கயம்மண்ணி" மாலைசூடி, "தெண்கிணைமுன்னர்க் களிற்றினியலி"க்கன்னிப்போரில் தமது ஆண்மையையும் அஞ்சாமை யையும் யாவரும் வியப்பக்காட்டிய அரசிளங்குமரர்களைக் குடிகள் இவரே எமக்கு அரசராவதற்குரியரெனத்தேர்ந்தெடுத்துச் சிற்றரசுப் பட்டமும் வரிசைகளும் அவர்க்களிப்பதுமுண்டு.

பகைவராற்சூழப்பட்டும் ஒற்றர்களாற்றுருவப்பட்டும் அகப்பகை புறப்பகைநிரம்பியவக்காலத்தில், அரசர் திடீரென்றெழும்போர்க்குத் தயாராகவிருக்கவேண்டியவராவர். ஆதலின் அவர்மெய்வலியும், அடி யாரையும் படியாரையும் வயப்படுத்தும்பொலிவும், கல்வியும் நிரம் பிக் குற்றம்நீங்கிச்சுற்றந்தாங்கி, குடிகளஞ்சும்வினைகளைந்து படிகாவல் செய்துவந்தனர். பகைநிகழின்,

> "காலமறிந்தாங்கிடமறிந்துசெய்வினையின்
> மூலமறிந்துவிளைவறிந்து—மேலுந்தாம்
> சூழ்வனசூழ்ந்துதுணைமைவலிதெரிந்
> தாள்வினையாளப்படும்." (நீதிநெ-ம்.)

என்றபடியே, காலம்வாய்த்துழி அவரைவாளமரின்கட்புறமிடத்தாக் கியும் நிர்மூலமாக்கியும் விடுவர். அத்தெவ்வர் தணிந்துபணிந்துவிட் டால் அவர்க்கருள்புரிவர். இதை மனதிற்கொண்டே முடிநாகராயரும்,

> "போற்றார்ப்பொறுத்தலும்சூழ்ச்சியதகலமும்
> வலியும்தெறலுமளியுமுடையோய்."

என உதியன்சேரலாதனைவிளித்தனர்.

அறுவகைப்பட்ட அரசர்பக்கமென அறுதொழில் அரசர்க்கு வகுத்தனர், அவையாவன:—வேதம், அறநூல், நீதிநூல் முதலியவை ஓதலும், இராஜசூயம், துரங்கவேள்வி, களவேள்விமுதலிய வேட்ட லும், வரையாதின்முகத்தோடீதலும், தன்மண்ணைப்பகைவருண்ணாது காத்தலும், ஆவுமானியற்பார்ப்பனமாக்களும் பெண்டிரும் தம் பழங் குடிகளும் துயருறுவண்ணங்காத்தளித்தலும், பிழைத்தோரைப் பொறுத்தலுமுதலியன. இத்துடன் படைக்கலம்பயிறலையும் சிலர் கூட்டுவர்.

இனி அரசர்கருமங்களையெல்லாம் அறம்பொருளின்பமென்ற முக்கூற்றிலுமடக்குவர். அம்மன்னர்,

> ......"ஊற்றம்பிறரறியாது
> பிறர்கூறியமொழிதெரியா
> ஞாயிற்றெல்லையாள்வினைக்குதவி
> யிரவினெல்லைவருவதுநாடி." (புற-366.)

வினைபுரிவர். இதனால் பகலெல்லாம் அறத்திலும் பொருளீட்டுதலிலும் அப்பொருளை அனுபவிப்பதிலும் அரசர்க்குக்கழியுமென்பதும், இரவில் மறைவாக ஐம்பெருங்குழூஉக்களோடமைவுற யாவற்றையும் அரசர் நாடுவரென்பதும் விளங்கலாகும். பகலில் முதற்பத்துநாழிகை அவர்மனது அறத்தின்வழிப்பட்டுநிற்கும். அதிகாலையில் சங்கத்தொனி முழங்கும். அதைக்கேட்டு அரசர்துயிலெழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு சபாமண்டபத்திற்கு விஜயஞ்செய்து யாவருங் கண்டுகளிகூறவும், அந்தணர்வாழ்த்தவும், சூதர் மாகதர் ஏத்தவும், புலவர்பாடவும் (மிகவும் கம்பீரமாக வெண்கொற்றக்குடைநிழற்கீழ்) கழலும் முடியும் மாலையும் ஆபரணங்களுந்தரித்து, சாமரைமுதலிய பலவகை அரசசின்னங்கள்புடைசூழ அரியாதனத்தில் அமர்ந்திருப்பர். அப்போது அவரது நாளோலக்கம் வெகுசிறப்பாகவிருக்கும். நியாயமுரசும் தியாகமுரசும் உரியகாலங்களில் இழுமெனமுழங்கும். பரிசிலர்யாவரும் இடையின்றிக்குறுகி அண்ணுந்துசெல்வர். அரசரிடம்குறையிரப்போரும் முறையிடுவோரும் அங்குத் தடையின்றி உய்க்கப்படுவர். அரசர் அவரதுகுறைகளையும் விருப்பங்களையும், பருகுவதன்ன ஆர்வத்துடன்கேட்டு வேண்டியவாறு அவரைத்திருப்திப்படுத்துவர். கொடியோரைத்தண்டிப்பர். நலிந்தோர்க்கின்னருள் சுரந்து தண்ணளிசெய்வர். "ஏற்றப்பார்ப்பார்க்கீர்ங்கைநிறையப்,பூவும் பொன்னும்புனல்படச்சொரி"வர். (புற-367.) பாவலர்க்கும், பாணர்க்கும், கூத்தர் விறலியர்க்கும் முகமன்கூறி அவரவர்பசிப்பிணிதொலையுமாறு; துகிரும்முத்தும் மணியுங்கலனும்"ஆடுநடைப்புரவியும் களிறுந் தேரும் வாடாயாணர்நாடூமூரும்" (புறம்-240.) உலகமுவப்ப அளிப்பர். பாணத்தலைவர்க்கு,

"அழல் புரந்த வடர் தாமரை
வைத டர்ந்த நூற் பெய்து
புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுந் தெரியல்
பாறுமயி ரிருந்தலை பொலியச்" சூட்டுவர். (புறம்-29.)

இன்னணமளித்தபிறகு இடைப்பத்துநாழிகைகளையும் தமது சுற்றத்துடனும் உரிமைமகளிருடனும் இனிதாகக்கழிப்பர். அந்நாளில் அரசியர்வதியும்வரைப்புள் ஆடவர்குறுகலாகாதென்னும்விதி இருந்த போதிலும், கண்டிப்பாய் அவர் வெளியேறிப்புலாவுவதுகூடாதென்ற நியதி இருந்ததாகப் புலப்படவில்லை. கடைப்பத்துநாழிகைகளில் பொருள்வருவாய்களை உற்றுநோக்கியும், தமதுதலைவாயிலில் திரண்டு அளந்துகடையறியாவருங்கலவெறுக்கைசுமந்துவந்தோரிடந் திறை கொண்டும் இவ்வாறு ஈட்டியபொருளை அறம்பொருளின்பவழிகளிற் செலவிட்டும் காலம்போக்குவர். இவ்வண்ணம் அரசர்,

"நமரெனக்கோல்கோடாது
பிறரெனக்குணங்கொல்லாது
ஞாயிற்றன்னவெந்திறலாண்மையும்
திங்களன்னதண்பெருஞ்சாயலும்
வானத்தன்னவண்மையுமூன்றும்." (புற-55.)

ஒருவடிவெடுத்தாற்போல விளங்குவர்.

"வரிசையறியாக்கல்லென்சுற்றமொடு
பரிவுதபவெடுக்கும்பிண்டம்." (புற-184.)

ஒருபோதும் நச்சார்.

"மன்னனுயிர்த்தேமலர்தலையுலகம்." (புற-186.)

என்பதனைத்திடமாகக்கைப்பற்றி ஒழுகிவருவர். மன்னவர் உலகினுயிராயின், மலர்தலையுலகத்துள்ள அவரதுகுடிகள் உடலாவரன்றே? ஆதலின் தம்முடலாகியகுடிகட்குச் சிறிதும் ஏதம்வராமற்காத்துத் தம் நாடு,

"பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி
வசியும்வளனுஞ்சுரக்க." (மணிமே.)

வேண்டியவினைகளை வாய்ந்துதொடங்கி மெய்வருத்தம்பாராது அவற்றைச் செவ்வனே நடாத்திவருவர். தம் நல்லொழுக்கங்களைப் பிறருமறிந்துகைக்கொள்ளுமாறு அரசர்நடத்திக்காட்டவேண்டியவராதலின்,

"..................மெலிவிலுள்ளத்
தூரனுடையாளர்கேண்மையோடியைந்து." (புற-190.)

"மாரிபொய்ப்பினும்வாரிகுன்றினும்
இயற்கையல்லனசெயற்கையிற்றோன்றினுங்
காவலர்ப்பழிக்குமிக்கண்ணகன்ஞாலம்." (புற-35)

என்பதை நன்கறிந்து,

"நொதுமலாளர்பொதுமொழிகொள்ளாது
பகடுபுறந்தருநர்பாரமோம்பிக்
குடிபுறந்" தந்து. (புற-35.)

மானத்தின்மிக்க அறனும்பொருளுமின்பமும் தமக்கில்லையென மனத்தில்நிடமாக இருத்தி, நியாயமாக எவ்வளவு தமக்குச்சேரவேண்டுமோ அவ்வளவே (அதாவது ஆறிலொருகடமை) குடிகளிடங்கொள்ளுவரேல், அவர்நாடுதழைத்தோங்கும். அவர்குடிகளும் செல்வர்களாகி அரசர்க்குறுதுணையாவர். அவ்வாறுசெய்யாது அறிவைத்திரித்து இருமையுங்கெடுக்கும் விடரும் தூர்த்தரும் நடருமுள்ளிட்ட குழூஉக்களைத் தம்பக்கத்திருத்தி அவர்பால் நேயம்வைத்துக் குடிகளை வருத்தித் தம்வயிறுருத்துந்தகையிலாவரசர் விரைவில் துன்புறுவர். அவர்நாடு செல்வமும்வளனும்சேரக்குன்றிச் சீர்கெட்டுப் பாழாகும். உட்பகைகள்நிரம்பி அவை புறப்பகைகளுக்குத்துணையாகி அரசர்க்குத்தீராப்போரும் ஆராத்துயரமும் விளைவிக்கும்.

அரசர் தமதுகொற்றவெண்குடை காய்சினக்கதிரவன்கிரணம் தம்மேற்படாமல் மறைத்தற்காக எடுத்துப்பிடிக்கப்பட்டதெனவெண்ணுதல் தவறு. தமதுகோலின்கீழ்வாழும் குடிகளை வருந்தவிடாது தம் நிழற்கீழிட்டுக்காப்பதற்கே எடுத்துப்பிடித்ததென அவர் அறிதல் வேண்டும். அவ்விதமறிந்து குடிபுறந்தரின், அக்குடிகள் செய்ந்நன்றிகொல்லாச்செல்வர்களாகி, அரசரிடம் பக்தியும் விசுவாசமும் வைத்துப் போரிலவர்க்குப்பெருந்துணைவராகி,

"எஃகுளங்கிழியவிருநிலமருங்கி
னருங்கடனிறுத்தபெருஞ்செயாள"ராவர். (புற-282.)

அப்போது, "வருபடைதாங்கிப்பெயர்புறத்தார்த்துப்
பொருபடைதரூஉங்கொற்றமுமுழுபடை
யூன்றுசான்மருங்கினீன்றதன்பயனே." (புற-35.)

என்பது தெள்ளிதிற்புலனாகும். "The battle of Waterloo was fought on the foot-ball filed of Eton" என்று ஆங்கிலர் தற்காலம் பெருமையாகப்புகல்வதும் இக்கருத்தைப்பற்றியன்றோ? இனி அரசரது போர்த்திறத்தைப்பற்றிச் சிறிதுபுகல்வோம்.

தற்காலத்தில் அரசர்கள் பெரும்பாலும் போர்க்களஞ்செல்வதில்லை. முற்காலத்திலோ அரசர் தாமேபடைவகுத்துச்செல்வர். அரசரெப்படியோ அவ்வாறே அவர்வீரருமிருப்பாராதலின், தமதுவீரர்க்கு உற்சாகமூக்கமும் அளிப்பதற்கும், தமதுபெருமையையும் வீரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதற்கும், அஞ்சாநெஞ்சராய் அமர்க்களம்புகுவர். வாளே உழுபடையாக வரும்படையேவுழுநிலமாகச்செற்றத்தைவித்தி வெற்றிப்புகழைவிளைவிக்குமந்நாளில், ஒய்வின்றிப்போர்விளைந்து கொண்டேயிருந்தது. ஒவ்வொருநாளும் அரசரும் வீரரும் புதிது புதிதாகப் புகழைப்படைத்துக்கொண்டேவந்தனர். விழுப்புண்படாத நாளெல்லாம் வீணாளெனக்கருதினர். இவ்வாறு தறுகணாண்மையையும் தளராவுள்ளத்தையும் தரித்த வீரரும் அவர்தலைவரும் போரென்றாற் பெருமகிழ்ச்சிகொள்வர். போர்க்கெடுத்தபறையறை கேட்டால் அவர் உள்ளம்பூரித்து உவப்பர்.

"உட்பகையொருதிறம்பட்டெனப்புட்பகைக்
கேவானாகலிற்சாவேம்யாமென," (அவரது)
"நீங்காமறவர்வீங்குதோள்புடைப்பர்."

எதிர்ப்போரிலராயின் வீரசுவர்க்கம்பெற மலையுச்சியேறி வரைபாய்ந்து உயிரிழப்பர். இத்தகைய,

"எறிகோலஞ்சாவரவினன்ன
சிறுவன்மள்ளரும்...............

பொதுவிற் றூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை
வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்
அதுபோ ரென்னும்." (புற-89.)

அரசரும் அக்காலத்து மிகப்பலராவர்.

போர்மூண்டபோது வெட்சிமிலைந்து ஆநிரைகவர்ந்தே எதிரியின்வன்மையைச்சோதிப்பர். அவர் நிரையைமீட்டிக்கொண்டால் வஞ்சிசூடிவஞ்சினங்கூறிப்பகைநாட்டின்மேற்படையெடுத்துச்செல்வர். இதுகண்ட பகைப்புல்வரசர் நாற்படையுடன் காற்றெனக்கடுகவேகி மாற்றலரைத்தாக்குவர். இவ்வாறு அரசர்கள் தம்மடையாளமாலையுடன் புறத்திணைமாலையையுஞ்சூடிப்பொருவது அக்காலத்தில் பெருவழக்காகவிருந்தது. இருபடையும் கைகலந்தபோது வீரர் வெகு ஆவேசத்துடன் போர்புரிவர். பகைவருட் சிறந்தபோர்வீரர்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவருடன் தன்னந்தனியே மல்யுத்தஞ்செய்து அவரை வீழ்த்துவதில் அவ்வீரர்க்குப் பிரியமுண்டு. படைவகுத்ததண்டத் தலைவனுக்குத் தாமே முன்வந்து அரசர் ஊக்கமும் உற்சாகமுமளிப்பர். பின்னிட்டசேனையை எதிர்ப்பதற்கு அவர்முன்னிடார். போரிற்பணிந்தோர்க்கும் தம் நாடிழந்துவருந்தி அடைக்கலமாகவந்தோர்க்கும் அபயமளித்து அவர்க்கு உறுசெல்சார்பாகித் தண்ணளி செய்வர்.

இனி, முடிமன்னர் பகைமேற்சேறின் ஊர்வலமாகச்செல்வதுண்டு. இதுதான் அக்காலமுறை. படையெழுச்சிக்குமுன்பு, நன்முகூர்த்தத்தில் குடையையும் வாளையும் புறவீடுவிடுவர். இந்நாவலந்தீவை வலமாகத்தானையுடன்கடந்துதிக்குவிஜயஞ்செய்துதுரங்கவேள்வியும் இராஜசூயமும் வேட்டோரில் தமிழ்மன்னருமுள்ளார். அவர் படையுடன்சென்று பாசறையில் இருக்கும்போது தம்வீரர்களைப் போலத் தாமும் சுகானுபவங்களைவிட்டுப் படைவீட்டின்பரிபவங்களை அனுபவிப்பர். புண்பட்டவீரரை நேரிற்சென்றுகண்டு அவர்திறத்தை மெச்சி இனியவைகூறி அவருள்ளங்குளிரச்செய்வர். மானத்தையணிகலமாகக்கொண்டமன்னர் போரிற்புறங்கொடார். உயிரினும் மானமே சிறந்ததெனமதிப்பர். புறப்புண்ணுணிவடக்கிருத்தற்குத் துணிபவரைப் போரிற்புறங்காண்டலெங்ஙனங்கூடும்? வீரசுவர்க்கமே

தமக்குமேலானகதியெனப்பாவிக்கும் அவர் இறத்தற்கஞ்சுவரோ? இங்ஙனமஞ்சாதுபொருது பலபோரிலும்வெற்றிபெற்ற அவரது உடல் பலவாறுவடுப்பட்டிருக்கும்.

"வாஅள்வாய்த்தவடுவாழ்யாக்கையொடு
கேள்விக்கினியைகட்கின்னாயே." (புற-167.)

என்றபடி அக்காலவீரர்களதுமேனியின் இயற்கையழகு காயவடுக்களாற் குன்றியிருக்கும்; காண்பதற்குக் கண்களிகூராது. அவரது இன்புகழைக்கேட்பதற்கோ மிகுதியாகச்செவிதாழும். செருப்புலத்தில்வீழாது நோயானிறந்தமன்னரை அந்தணர் தருப்பையிற்கிடத்தி வீரசுவர்க்கம் புகுகவென வாளோக்கியடக்குவர்.

பகைவேந்தரைப்பொருதுவென்ற மன்னர், அவரை முரசமோடொருங்ககப்படுத்தமுயல்வர். பகைவேந்தன் இறந்துவிட்டால் அவனதுபொன்முடியைக்கவர்ந்து வீரக்கழலாகச்செய்து தம்காலிலணிந்துகொள்வர்.

"ஒன்னார்யானையோடைப்பொன்கொண்டு
பாணர்சென்னிபொலியத்தைஇ
வாடாத்தாமரை" யுஞ்சூட்டுவர்.

அவரது காவன்மரத்தைவெட்டிக்கொணர்ந்து தம்யானைகட்டுந்தறிகளாக அதைமாற்றிநாட்டுவர். வைரம்பாய்ந்தபகையாயின் அவரது குளங்களில் தம் யானையைப்படிவித்து, புலங்களில் குதிரையைச் செலுத்தி அவற்றின் குளம்புகளால் அவைகளையழித்துக் கோட்டைகளைத்தகர்த்து,

"உருகெழுமன்னராரெயில்கடந்த
நிணம்படுகுருதிப்பெரும்பாட்டீரத்
தணங்குடைமரபினிருங்களந்தோறும்
வெள்ளைவரகுங்கொள்ளும்வித்தி." (புற-392.)

"கோடியர்மாடஞ்சுரையொடுபேய்ப்பீர்க்குச்" சுமக்கவும் (புறப்-வெ-மா-வஞ்சி-25.) குயில்கள்பாடச் சுரும்புகளிடைவிடாது நாட்காலத்தே இன்னிசையெழுப்பச் செறிந்தசோலைகள் சீர்குலையவும், மன்றங்கள்

பாழ்படவும், இவ்வாறாக நாடுகெடுத்துக் காடாகும்வண்ணஞ்செய்து கொற்றவைக்குக் களப்பலியூட்டுவர். பகையரசரது செல்வங்களைக் கொள்ளைகொண்டு பரிசிலர்க்களித்துப் பெருமிதங்கொள்வர்.

இங்ஙனம், தம்வீரத்தாலும், தியாகத்தாலும், நியாயத்தாலும் உலகில் தம் புகழைநிறுவியமன்னரை ஆன்றோர் பலபடப்போற்றி வந்தனர். அம்மன்னர் தம்பின்னோரை நல்வழிப்படுத்தும் நன்மணிகளெனக் கருதப்பட்டனர்.

"தோன்றிற்புகழொடுதோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற்றோன்றாமைநன்று."

என்ற வள்ளுவனார்வாக்குக்கு இலக்காகி முன்னாள்தொடங்கிநெடிதே வந்தவர் நம் தமிழரசரே. அவர்குணாதிசயங்களைக் கண்டும் கேட்டும் வியந்தவர்க்குப் பின்வரும்புறப்பாட்டு உயர்வுநவிற்சியாகாது இயற்கைநவிற்சியெனவே புலனாகும். இப்பாட்டில் நாமிதுகாறும் தமிழரசரைப்பற்றிக்கூறியவைகளையெல்லாம் ஒருவாறு சுருக்கிக்கூறியுள்ளதைக்காணலாம்.

"தொடியுடையதோண்மணந்தனன்
கடிகாவிற்பூச்சூடினன்
தண்கமழுஞ்சாந்துநீவினன்
செற்றோரைவழிதபுத்தனன்
நட்டோரையுயர்புகூறினன்
வலியரெனவழிமொழியலன்
மெலியரெனமீக்கூறலன்
பிறரைத்தானிரப்பறியலன்
இரந்தோர்க்குமறுப்பறியலன்
வேந்துடையவையத்தோங்குபுகழ்தோற்றினன்
வருபடையெதிர்தாங்கினன்
பெயர்படைபுறங்கண்டனன்
கடும்பரியமாக்கடவினன்
நெடுந்தெருவிற்றேர்வழங்கினன்
ஓங்கியல்களிறூர்ந்தனன்

தீஞ்செறிதசும்புதொலைச்சினன்
பாணுவப்பப்பசிதீர்த்தனன்
மயக்குடையமொழிவிடுத்தனன், ஆங்குச்
செய்பவெல்லாஞ்செய்தனனாகலின்
இடுகவொன்றோசுடுகவொன்றோ
படுவழிப்படுகவிப்புகழ்வெய்யோன்றலையே. (புற-239.)

இன்னணம் தமது சிறந்தசெயல்களாலும் குணங்களாலும் மேம்பட்டு விளங்கிய தமிழரசரிற்சிலரும் தமிழ்வீரரும் மறவேள்வியை முற்ற முடித்தபின்னர் தம்நரைகண்டஞ்சி வீணில் நாள்கழிந்தனவேயென் றிரங்கி ஐந்தடக்கி உலகுதுறந்து காடடைந்து புரிசடைபுறந்தாழ,

"கானயானைதந்தவிறகிற்
கடுந்தெறற்செந்தீவேட்டு." (புற-251.)

அறவேள்வியில்முயன்று முத்திபெறுதலையும் நாடுவர். இத்துணையும் கூறியவாற்றால் தமிழ்க்குடிகளின் புராதனநிலையும், தமிழ்வேந்தரது பெருமையும், வீரமும், வண்மையும், ஆட்சிமுறையும், போர்செய்யும்விதமும், பொருளீட்டும்வழிகளும், அவற்றை வகுக்குந்துறைகளும், தமிழ்வீரரதுமேம்பாடும் விளங்கலாகும். புறநானூற்றால் அறியப்படும் இவ்விஷயங்களெல்லாம் திருக்குறளிலும், சாணக்கியம் சாமந்தகமுதலிய நீதிநூல்களிலும் பரக்கக்கூறப்பட்டுள்ளனவென்பர். இவற்றுள் எந்நூல் முந்தியது; எது வழிநூல் என்பது அறிஞர் ஆராயத்தக்கது. ஈண்டு அவ்வாராய்ச்சிக்கு இடமும் காலமுமில்லை.

நந்தமிழ்நாட்டை முற்காலத்தில் உன்னதநிலையில் உய்த்தது, பெருந்தகையாளரான தமிழ்வேந்தரது அரும்பெருஞ்செயலன்றோ? அன்னோர்பெருமைகளைச் சிந்தித்துக்களிப்போர்க்கு இந்நாள்வரை அவ்வரியகுணங்கள் தமிழரசரிடமும் பிரபுக்களிடமுங்காணப்படுவது ஒருவியப்பாகாது. தமக்கெனவாழாதபிறர்க்குரியாளராய், பொருளைப் பிறர்பொருட்டே ஈட்டியும் காத்தும் வகுத்தும்வந்த வள்ளல்களின்மரபினர்க்கு இயற்கையாகவே அப்பெரியோரின்குணங்கள் அமையுமன்றோ? பிதிரார்ச்சிதமாகப்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தை அவர், பெரும்பாலும் நல்வழிகளிலே வாரியிறைத்துவந்துள்ளார்.

'தனித்தமிழ்வேந்தையும்', சேதுமன்னர்களையும், பிறஜமீந்தார்களை யும், பிரபுக்களையும் அண்டி அவரால் நன்குமதிக்கப்பட்டு வரிசை களும் வளமும்பெற்றோர் இன்றும்பலராவர். காலாந்தரத்தில் வீரப் பகுதியும் நியாயப்பகுதியும் அவருட்பலரிடங்குன்றிப்போயினும் ஒரு சிறிது அவையும் அவரிடம்சோபிக்காமற்போகவில்லை. தற்சேர்ந் தோர்க்குத்தண்ணளிசெய்கின்றனர். பல்லுயிரையும்பரிந்துகாக்கின் றனர். காலத்தையொட்டி மெய்வலியும்படைத்துள்ளார். ஆங்கில வாட்சியில் பகைத்திறந்தெறுதலும் படைக்கலம்பயிறலும் அவர்க்கு ஒரு நூற்றுண்டாக அவசியமில்லாதுபோயினும், தற்போது நடை பெறும் இம்மகாயுத்தத்தில் வடவரசர்கள்போலத் தமிழ்வேந்தரும், அவர்வழித்தோன்றியோரும் தமது வீரத்தைக்காண்பிப்பதற்குத்தரு ணம் இப்போதுவாய்த்துள்ளது. அதைத்தவறவிடாது கடைப்பிடித்து நம் தமிழ்மக்களும் ஆங்கிலப்படையுள் தண்டத்தலைவர்களாகித் தெவ் வரைப்புறங்கண்டு தமிழ்நாட்டிற்கு எல்லையற்றபுகழ்விளைப்பாரெனத் தமிழ்நாடு எதிர்நோக்குகின்றது. சமீபகாலம்வரைத் தமிழரசரது மறப்படை தம்வீரத்தைவெளிப்படுத்தியதன்றோ? மறவரின்மறம் தேயுறுதுமணியுளொளிபோலஉடன்பிறந்துவளர்ந்தேவருகின்றது. அது மாயாவண்ணம் அவரதுதொழில்கள் இதுகாறும் காத்துவந்துள்ளன. அம்மறம் பின்னும் வளர்வதற்குக் காலமும் அது விளங்குவதற்கிட மும் இப்போது நேர்ந்துள்ளதால், மறவர்தலைவரும், மறக்குடி வேளாண்மாக்களும், பண்டையரசர் ஐம்பெருங்குழுஎண்பேராய வழி வழி வந்தோரும், முன்வந்து தத்தம் குலப்பெருமையைக்காட்டுவரா யின், தமிழ்வேந்தரது வீரமுரசின்முழக்கம் தமிழ்நாடெங்கும் திரும் பவும் அதிரும். தமிழ்மக்கள் வீரர்க்குள்வீரராய் உலகமீக்கூறப் பொலிவுடன்வாழ்வரென்பதற்கும் ஐயமின்று.

மலர்தலையுலகமகிழவேயுதித்து
அலகிலாவின்பம்அமைவுறவளித்துத்
தென்னுடெங்குந்தெள்ளியோர்புகழத்
துன்பந்துடைத்துத்துயர்பலதீர்த்து
ஆக்கமுமறமுமருங்குணத்தொகுதியும்
தூக்கமின்மையுந்தூய்மையுமாண்மையும்

செப்பமுநாணமுஞ்செங்கோன்முறைமையும்
ஒப்பில்கல்வியுமோறுநல்லறிவும்
அறநூற்காட்சியுமறுவகைக்குணமும்
மறநூற்குரியமாத்தொழிலேந்தும்
நால்வகையுபாயமுநாடியுணர்ந்து
பால்வகைதெரிந்தபண்புடையாளர்
நட்பினின்றுநல்லுயிரோம்பிப்
பெட்புடனுண்டபேரிசைவேந்தர்
குடிப்பிறந்தோருமக்குடிவழிநின்று
படிப்புறந்தந்தபண்பெறுகுழுவின்
வழிவழிவந்தவளக்குடியோரும்
பழியும்பகையும்பாவமும்படிறும்
எளிதிற்றுறந்தவெண்பேராயக்
கிளைவழித்தோன்றியகீர்த்தியோரும்
விளைநிலமாண்டவிழுப்பெருஞ்செல்வரும்
பாவலர்வழிநரும்பாணர்வழிநரும்
பூவுலகுய்யப்புகலருநற்றவம்
அருமையிற்படைத்தவந்தணர்வழிநரும்
பொருநர்ப்பொருதவர்ப்போர்ப்புறங்கண்டு
செருக்களந்தன்னிற்செருக்குடனுடியும்
வருபடைதாங்கிவார்ப்புண்பட்டும்
எஃகுளங்கிழிதரவல்கடனிறுத்தும்
பஃறேர்மறவர்பரிகரிவீரரின்
மறக்குடிப்பிறந்தமாண்புடையோரும்
சிறப்புடன்குழுமியசீர்பெறுசபையில்
நற்றமிழ்த்தலைமேனாடிச்செய்த
குற்றமில்தவத்தின்குறைவறுபயனாய்
நாவலந்தீவின்கயம்படுதெற்கட்
பாவலர்பரிந்துபோற்றுதற்கிடனாய்
முன்னர்ப்பிறந்துமொய்ம்புடனுண்டு
பின்னர்த்தம்புகழ்பீடுகெழநிறுவிச்
செங்கோல்கோடாச்செந்நெறிவழுவா

எங்கோனிவனெனயாவருமேத்த
வாடாச்செவ்விவளம்பெறவளர்த்த
ஓடாத்தானைஉறுபெருவேந்தரி
னிலக்கணமெல்லாமியன்றவளவாத்
துலக்கமுயன்றனன்றுறைபலநாடிப்
புறநானூறேபுனிதநூலாகத்
திறமுங்கல்வியுந்தேறேனுதலின்
கண்டுதேன்பாகுங்கைப்பெனக்கொண்டு
தண்டமிழ்பயின்றுதமிழ்க்கடல்கண்ட
பெருந்தமிழ்ப்புலவீர்பேரிசைவல்லீர்
திருந்தியமொழியிர்தேராவென்றன்
குற்றங்களைந்துகுறையும்பெய்து
அற்றமறைத்துஆர்வத்தீராய்ச்
செந்தமிழ்க்கல்விசெம்மையிற்றேர்ந்து
பந்துவாயெமக்குப்பான்மையிலாகெனக்
கருணைகூர்ந்துகழறுநுந்
தருணநோக்கித்தாழ்ந்துளன்யானே".

உ

சிவமயம்.

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர் அவர்கட்கு வணங்குமொழி விண்ணப்பம்.

நுணங்குமொழிப்புலவரும் எனதாசிரியருமாகிய ஸ்ரீமத் செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபரவர்கட்கு அநேகவந்தனம்.

இவனியா ரென்குவை யாயி னிவனே
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
வெய்கணை கிழித்த பகட்டெழின் மார்பின்
மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே
களிறே, முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்

பன்மீ னப்பட் டிங்கள் போலவுஞ்
சுறவினத் தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப
மாீஇயோ ரறியாது மைந்துபட் டன்றே
நோயில ளாகிப் பெயர்கதி லம்ம
பழன மஞ்ஞை யுகுத்த பீலி
கழனி யுழவர் சூட்டொடு தொகுக்குங்
கொழுமீன் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே.

திணை—பாடாண்டிணை; துறை—வாழ்த்தியல்.

சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்செல்வானைக் கண்டு சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையொடு வேண்மாடத்துமே லிருந்து உறையூர்ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்பாடியது.

சுவாமிகளே இதன்கண் சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி யென்பதுமுதல் முடமோசியார்பாடியதுஎன்பதிறுதியாகவுள்ள வரலாறு, இப்புறநானூறுதொகுக்கப்பட்டகாலத்தே தொகுத்தபெரியார், பாடுவோர் பாடப்பட்டோர், காலம் களன் காரணம் முதலிய வெல்லாம் பின்னுள்ளாரும் எளிதினுணர்ந்து பாட்டின் உண்மைப் பொருள் இஃதென்றுதுணியுமாறுகருதி யெழுதிநிறுவப்பட்டதாகும். இப்புறநானூற்றின்கண் ஒவ்வொருபாட்டின்மேலுமுள்ள இதுமுதலியவரலாறுகள்பலவற்றை, பெருநூல்கட்குரையிட்டருளியநல்லாசிரியர்பல்லோரும் தம்முரை நூல்களுள் ஆங்காங்கெடுத்தாண்டு பாட்டின் பொருள்விளக்கிச்செல்லுதலானே இவற்றின்உண்மையும் பழமையும், நிகழ்ந்தவாறுகுறிக்கும்வன்மையும் தமிழ்மக்கள்அனைவருக்கும் ஒப்ப முடிந்தவாகும். இக்காலத்தும் முற்காலத்தும் தமிழ்நாட்டுச்சரித்திர வுணர்ச்சிக்குஇன்றியமையாது, ஒவ்வொருபாடலாகியமலையின்மேலும் இட்ட விளக்குப்போலநின்றுவிளங்குவன இவையென்பதும் பலருமறிவர்.

இங்ஙனம் உண்மையானும் பழமையானும் சிறந்துவிளங்கும் மேற்காட்டியவரலாற்றால், சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி யென்பான், கருவூரிடஞ்செல்வானைச் சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும் பொறையொடு உறையூர்ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் என்னும்புலவர்

வேண்மாடமென்னும் மாடத்துமேலிருந்துகண்டுபாடியபாட லிஃதென்றுயாருமறிவர். பன்னூற்றுறைபுமுற்றியநல்லறிவாளரென்று தமிழுலகுபுகழுந் தொல்லாசிரியராகிய புறப்பாட்டுரைகண்டபெருந் தகையாரும், இவ்வரலாற்றையேகொண்டு இப்பாட்டிற்கு உரையிட்டருளினர். பெருநிதிபோன்ற அவ்வரியபெரியஇனியஉரைக்கண், "களிற்றுமிசையோனாகியஇவன்யாரென்குவையாயின் நாடுகிழவோன், இவன்களிறுமதம்பட்டது, அதனால்இவன்நோயின்றிப்பெயர்க எனக் கூட்டி வினைமுடிபுசெய்க" எனவும், "பெருநற்கிள்ளிகளிறுகைமிகந்து பகையகத்துப்புகுந்தமையால் அவற்குத் தீங்குறுமென்றஞ்சிவாழ்த் தினமையால் இதுவாழ்த்தியலாயிற்று" எனவும், என்போன்றசிற்றறிவினரும் எளிதிலுணர்ந்துகொள்ளுமாறு நன்குவிளக்கியருளினர். இவ்விளக்கவுரையால் சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளியைச் சேரன் களிற்றுமிசையோனாகவேகண்டு இவன்யாரென்றான்என்றும், அதற்குப்புலவர் களிற்றுமிசையோனாகியஇவன்யாரென்குவையாயின் இவனே நாடுகிழவோன். இவன்களிறுமதம்பட்டுக் கைமிகந்து பகையகத்துப்புக்கது. அதனால் இவன்நோயின்றிப்பெயர்க எனச்சோழனைப் புலவர்வாழ்த்தினார்என்றும் நன்கறியலாகும். பெருநற்கிள்ளிகளிறு என்றதனால் களிறுசோழனுடையதென்றும், களிற்றுமிசையோன் சோழன்என்றும், களிறுகைமிகந்து பகையகத்துப்புகுந்தமையான் என்றதனால் இவன்களிறுசென்றகருவூர் சோழற்குப்பகையகமென்றும், களிறுமதம்பட்டதுஎன்றதனால் சோழன்நினைந்துந்தாமலே களிறு தானாகவேகருவூர்செல்லப்புக்கதுஎன்றும் அறியலாம். களிற்றுமிசையோனைப் பலர்சூழத் தன்னூர்க்கட்செல்லுமொருவனைத் தன்னூர்க்குமிகவும் அண்மையிற்கண்டு களிற்றுமிசையோனாய் வாள்மறவர்சூழ எதிர்பாராமற் புகும் இவன்யார்எனச் சேரன்வினவ, புலவர் இவன்விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன்என்றுவிடையிறுத்து, நோயிலனாகிப்பெயர்கஎன்று சேரன்பெருவலிகுறிப்பான் உணரவைத்து வாழ்த்தினார்என்று கற்றாரெல்லாம் பல்காலுந்தெளிவிக்கக்கேட்டிருக்கின்றேன். இங்ஙனமே தேவரீரும் யான்பாடங்கேட்டகாலத்து விளக்கியது என்னெஞ்சமகலாதுநிலவுகின்றது. ஸ்ரீ, சேதுசமஸ்தான வித்துவான் பிரமஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்கார்சுவாமிஅவர்களும் வஞ்சிமாநகர்என்றபுத்தகத்து இக்கருத்தொடுபொருந்தவேவைத்து

இனிதுவிளக்கியுள்ளார்கள். இஞ்ஞான்று தேவரீர்எழுதிவரும் வஞ்சி மாநகர்ஆராய்ச்சியில் இப்பாட்டின்கண் விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோன் எனச் சேரனைக்கூறிற்றுஎன்று எழுதிவெளியிட்டுள்ளீர்கள். இப்புறப் பாட்டுரையாசிரியர்விளக்கிய நாடுகிழவோனாகியசோழன் இஞ்ஞான்று சேரனாகமாறுதற்குக்காரணம் இனிதுவிளங்கவில்லை. என்சிற்றறி வைக்கொண்டு ஆராய்ந்தமட்டில் சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறை யென்பவன் கருவூரிடஞ்செல்வானாகிய சோழன்முடித்தலைக்கோப் பெருநற்கிள்ளியை வேண்மாடத்துமேலிருந்துகாணும்பொழுதே வாண் மறவர்புடைசூழக் களிற்றுமிசையோனாகவேகாண்டலால் இவன் களிற்றுமிசையோனா? அல்லனா? எனநினைந்து இவற்றுள்ஒன்றை யறிய வினாவினானென்றுகூறுதல் சிறிதும்பொருந்தாதாதலால், இவன் களிற்றுமிசையோன்என்றுமுடிப்பது கற்றார்க்குஉடன்பாடாகாதென் றும், இதுபற்றியே நல்லுரைகாரர் களிற்றுமிசையோனாகியஇவன் யார்என்குவையாயின், நாடுகிழவோன்.........................என வினைமுடிபுசெய்க. எனக் காட்டினாரென்றும், களிற்றுமிசையோ னாகியஇவன்யார்என்றுவினாவினான்எனக்கொண்டு அதற்குவிடையாக இவன்நோயிலனாகிப்பெயர்க. என்பதுமட்டுமே புலவர்கூறினாராயின் கருவூர்க்குவழியாதென்றுவினாவினார்க்குப் பருநூல்பன்னிருதொடி என்றாங்கு செப்புவழுவாய்முடியுமென்றும் எளியேன்கருதுகின்றேன்.

இனி விழுநீர்வேலிநாடுகிழவோனே எனச் சேரனைவிளித்த தாகக்கொள்ளலாகுமெனின், அது வெளிவந்தசங்கநூல்களுள் நாடுகிழவோனேஎன்பது படர்க்கைக்கண்வருதல்அல்லது வேறுவகை யாகயாண்டும்பயின்றுவந்ததாக என்சிற்றறிவிற்குப்புலப்படவில்லை. "நாடுகிழவோயே" என 202ம் புறப்பாட்டில்வருதலையும்அறியலாம். விழுநீர்வேலிநாடு சேரனுக்கேசிறந்ததாகஉரைத்தற்கு உரியபிரமாண மும் காண்டற்குஅரிதாகின்றது. தமிழ்வேந்தர்மூவரும் கடல்எல்லை யாகவுடையநாடுடையார்என்பது பலரும்அறிவர். என்போன்றதமி ழறியார்பலர்க்குத் தமிழறிவுறுத்தியதேவரீர் எங்கட்குஉபதேசித்த முறையினின்றுமாறி, உண்மையாகவே ஈண்டு நாடுகிழவோன்என் பது சேரனைக்கூறிற்றுஎனக்கொள்ளத்துணியீர்களென்றும், சோணாட் டையடுத்துச் சேரர்கருவூர்இருத்தலை இப்புறப்பாட்டுத் தெளி வாய்விளக்குதலைத்தெரிந்துகொண்டே ஏதோ வாதத்திற்காகச்சொல்

லத்தலைப்பட்டீர்களென்றும், அன்றி ஒருக்கால் சோழனைக்கூறிற்று என்றெழுதவேண்டுவது கைத்தவறாகவோ அச்சுப்பிழையாகவோ சேரனைக்கூறிற்றுஎன்றுவீழ்ந்தது என்றும் நினைக்கின்றேன். இத் துணையும் யான்நினைப்பது தேவரீர் எளியேற்கு இப்பாட்டுரைகூறிய தற்கு மாறாகஎழுதிவெளியிட்டதினாேனே என்று விஞ்ஞாபிக்கின் றேன். இதன்கண் என்னையும் என்னொத்தபிறரையும் தெளிவித்த பின்னர், தேவரீர்எழுதியுள்ள வஞ்சிமாநகர்ஆராய்ச்சிக்கண் எனக் குண்டாம்ஆசங்கைகளைத் தெளிந்துகொள்ளச்சித்தனாயுள்ளேன்.

கந்தசாமியார்.
தலைமையுபாத்தியாயர்,
கணேசசெந்தமிழ்க்கலாசாலை,
சன்மார்க்கசபை.
21—1—18. மேலைச்சிவபுரி.

சிலாசாசனவாராய்ச்சி.

நாட்டுப்பாஷைகளிற்சிறிதுபழக்கமும், ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கொஞ்சம் பரிசயமும்கொண்டு பழஞ்சாஸனங்களைச் சுலபமாய்ப்பதிப்பித்துவிட லாமென்று இன்னமும் அனேகர்நினைக்கிறார்கள். ஆயின், இக்காரி யம்செய்ய நினைப்பவர்கள் தகுந்தபாஷாஞானமுடையராயிருக்கவேண் டியதுமன்றி, ஐரோப்பியர்களுடைய ஆராய்ச்சிசெய்யுமுறையும் நன்கு கற்றுணர்ந்தவராயிருக்கவேண்டும்" என்று தென்னிந்தியாச்சாஸனங் களிற் சிலவற்றை அச்சிட்ட ஹுல்ட்ஷ்துரையவர்கள் செவ்வையாய் எழுதியிருக்கிறார்கள். இவர்குறித்துள்ள இரண்டுமேயன்றி, சாஸனம் பதிப்பிக்கும்உத்தேசமுடையவொருவன், அச்சாசனங்கள்எழுதிய காலத்தார் நடவடிக்கைகளையும், அவர்களுடைய ஆசாரம், கொள் கை, பேசும்பேச்சு முதலாயவற்றையும் ஐயமின்றியறிந்து சாஸனத் தைப்பொருள்படுத்தற்குவேண்டிய அளவு அக்காலத்தார்எழுதிய காவி யங்கள், கத்தியங்கள் முதலியவற்றைத் தீரவாசித்தவனாயிருக்கவேண்டு மென்பது மிகவும் அவசியமாகும் என ஒன்றிரண்டு உதாரணங்களைக்

கொண்டு நன்குவிளக்குவாம். வேளைக்காரர், மணிக்கிராமத்தார் என்னு மிரண்டுவார்த்தைகளைச் சாஸனபரிசோதகர்கள் எவ்வாறெல்லாம் வியாக்கியானித்திருக்கிறார்களென்பதைக்கவனிப்போம்.

வேளைக்காரர் என்னும்பதம் தென்னிந்தியசாஸனங்களில் வெகுவாய்க்காணப்படுவதுந்தவிர, இலங்கைச்சரித்திரமாகிய மகாவம்சத்திலும் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தஞ்சாவூர்ப்பிரகதீசுவரன்கோயிற் சாஸனங்களிலும் மற்றையவிடங்களிற்கண்ட கல்வெட்டுகளிலும் பெருந்தனத்துவலங்கைவேளைக்காரர், சிறுதனத்துவலங்கைவேளைக்காரர், அழகியசோழத்தெரிந்தவலங்கைவேளைக்காரர், வேளத்துப் பெண்டாட்டி, ஆனைமேற்றுஞ்சினார்வேளம், அபிமானபூஷணத்தெரிந்த திருவந்திக்காப்புவேளம் என்றும் வீரகங்கன் வேளைக்காரனேன்... இவற்கு பின்பு சாவாதே இருந்தேனாகில் ஓடிப்போம்வேளைக்காறற்கு என் பிணாட்டியைக்குடுத்தேனாவேன், என்றும்,

கூதன் பதிமக்தி ஸமன்-
வீதன் பல்லாளமு-ஹிபாலங்மே ஐமத்
பூத சரித்ரம் கொட்டம்
வீதமயம் மாஷெயம் வு தாபவினாதம்.
தொடரம் டேஷிமே காலோள்இக்கி பவெதர்த்தம்
ஸிஸரம் போகதந்தொ-
டலம் ரக்ஷிஷி நம்பிடோள்தன்எடரொள்மத்தொ
ந்து ஸந்தானமம்
பிடிவுத்தியோகதின் இப்பாமாத்யர் எணயே பல்
லாளடேவங்கே ஸங-
கடவெந்தப்பெடபல்லியம் குவரலக்ஷமம் தானே
தாத்பர்யதிம்

அதாவது,

“குவரலக்ஷமனென்னும் சாமந்தன் பல்லாளபூபாலனுகு பயத்தினின்றும்விலக்குவேன் என்று வாக்களித்தான். காலில்தொடரை(வீர சங்கிலியை) ஒரு ஆபரணமாகப்பாவித்துக்கட்டிக்கொண்டும், தாம்

படைத்ததனத்தை களைந்துபோகாவண்ணம் வெகு சாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்தும், தம்சரீரங்கட்கு ஒரு தீங்கும்வாராவண்ணம் சூக்ஷித்தும், தம் எஜமானர்க்கு இடர்உற்றுழி, வேற்றெருவரைத்தலைவனாக நாடும்மதியற்றஅமைச்சர்க்கோஇணையாவானிக்குவரலக்ஷ்ம”னென்றும்,

஬ெர ஸ॥ஹடோத்தமர்க்குவரலக்ஷ்மவஃபதிகித்து
ஸாஷெயம்
ஶெர பொகழ்வன்னெஶம் ஶெறபுவஹூதவீரர் அதொந
ஸாஸிரம்

தொறெது ஆள்தனொடனே சாயதே
பெறகு உளிதம் தொறெது சத்தவனவேளொதலா-
வறிவேவதன் எம்பகண்டர
தொறெதர்க்கலிகுவரலக்ஷ்மனொடன் ஆதிஸ॥ஹடர்

அதாவது,

“குவரலக்ஷ்மனுக்கு வேளைக்காரராயிசைந்தவர் ஆயிரம்வீரர்கள், தம்மையாண்டவர்களைத்துறந்து அவர்களுடனிறவாது ஓடிப்பிழைத்தவர்களை யாமறிவோமேயன்றி இங்ஙனம் இவனுடன் உடன் உயிர் நீத்த இவ்வளவு ஆட்களைப்போ லெங்குங்கண்டிலோம்” என்றும், வேளைக்காரரைக்குறித்துப் பிரசம்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னம், சென்னைராஜதானிச் சாஸனபரிசோதகர் தம்முடைய 1912-ம்வருடத்திய ரிப்போர்ட்டில் அடியில்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “திருவாரூர்க்கூற்றத்துக்ஷத்திரியசிகாமணிவள...டுத்திருவாரூர் கங்கை கொண்டசோழனான உத்தமசோழமாராயனென்பவன், தனக்காகக் குத்திக்கொண்டிறந்த கணவதிஇடும்பனானதன்னைமுனிவார்பெண்டிர் கண்ட விசையரையன்பொருட்டு நிசதம் ஒருநந்தாவிளக்கெரிப்பதற்கு 95 ஆடுகளைக்கொடுத்தான்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

வேளைக்காரரென்றவாக்கை, மகாவம்சமென்னும் இலங்கைச் சரித்திரத்தைப்பதிப்பித்த முதலியார் விஜயஸிம்ஹர்என்பவர் அற்றைக்கூலிப்படைக்காரர் என்று பொருள்படுத்தியிருக்கிறார். மகாவம்சத்திலேயே மற்றோரிடத்தில்,இரண்டரசர்கட்குள் விவாதம்நேர்ந்த

போது, ஒருவன் மற்றொருவனுடைய வேளைக்காரரைத் தன்வயப் படுத்த ஒற்றரை ஏவினான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அற்றைக் கூலிக்குச்சேவிக்கும்சேவகர்களைத் தன்வசப்படுத்த ஒற்றர்முதலி யோரை அனுப்பவேண்டுவதில்லையே. அதிகச்சம்பளம்கொடுப்போ மென்றால் தன்பக்கல்திரும்பிவிடுவார்களே. மற்றைப்படையாளர்கள் மனதைக்கெடுக்கஉத்தேசியாது வேளைக்காரப்படைகளிலார்மனதைக் கவர ஆட்களை ஏவியது கவனிக்கத்தக்கவிஷயமன்றோ?

பின்னையும், சிங்களத்தில்பொலந்நாருவாவென்னும்பழம்பட்டினத் துச்சாஸனம் ஒன்றில் அடியில் வரைந்துள்ளவிஷயம்காணப்படுகிற தென்று மதராஸ் சாஸனபரிசோதகர் எழுதியிருக்கிறார். ஸ்ரீஸங்க போயிஎன்னும் மறுபெயர்பூண்ட முதல்விஜயபாஹுவென்னுமரசன் காலத்தில் புலஸ்திஎன்னும் நகரத்தில் புத்தபகவான்பல்லை க்ஷேமித்து வைத்து ஆராதனைமுதலியவைநடத்த ஓர் தாதுபவனம்கட்டப்பட்ட தென்றும், இவ்வாலயத்தைக்காக்கப் பலவேளைக்காரர்ஏற்பட்டார்க ளென்றும், அவர்கள்தாம் பள்ளியுடையரிலங்களையும் அதன்வேலைக் காரர்களையும் மற்றுமுள்ளசொத்துக்களையும் அபயம்புக்காரையும் பாதுகாப்பார்களென்றும், அங்ஙனம்செய்யத்தவிர்ந்தால் உயிரை யிழப்போமென்று உறுதிமொழிகொடுத்தார்களென்றும், இவர்கட்கு ஜீவிதமாக ஆளொன்றுக்கு ஒருவேலிநிலமும்கொடுக்கப்பட்டதென்றும் வரைந்துள்ளது. இவ்வேளைக்காரர்கள் வலங்கையாரும், இடங்கை யாரும் சிறுதனத்தாரும் என்று பலதரக்காரராய், வடுகர், மலையா ளர் முதலிய பலசாதியாருமாயிருந்தார்களென்றும் தெரியவருகிறது.

இங்ஙனம் பற்பலவிடங்களிலும் பிரயோகித்துள்ள வேளைக்காரர் என்னும்பதம் எவ்வாறு பொருள்கொள்ளப்பட்டதென்னும்விஷயத்தை உற்றுநோக்குவோம். தென்னிந்தியசாஸனம் என்னும்புத்தகத்துஇரண் டாம்தொகுதியில் சாஸனபரிசோதகர் "பெருந்தனத்துவலங்கை வேளைக்காரப்படைகள்" என்று வந்தவிடத்தில், பெரியதோர்பொக் குஷத்தைக்காக்கும் வலங்கைக்காரவேலையாட்கள்என்று, பெருந்தனம் என்னும்பதத்துக்குப் பெரியபொக்குஷம் என்றும், வேளைக்காரர்என் னும்பதத்தை வேலைக்காரர்என்றுதிரித்தும், பொருள்செய்துள்ளார்.

மற்றும், "அவன்மடக்கொடியை வேளம்ஏற்றி" என்னுமிடத்து அவன் மனைவியைத் தன்னந்தப்புரத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு என்று அர்த்தமெழுதி, அதனடியில், வேளைக்காரன்என்னும்பதத்தை வேலைக்காரனென்றுமாற்றவேண்டுமென்றும், வேளம் என்னும்வாக்கு வேள் என்னும் பகுதியடியாகத்தோன்றியிருக்கலாமென்றும், இப்பகுதிக்கு அகராதியிற்கண்ட காமன், விரும்பு, ஆசைப்படு என்னும் அர்த்தங்களையும் அடக்கி ஒருகுறிப்பும் எழுதியிருக்கிறார்.

நாமெடுத்தாண்ட மேற்கோள்களால். வேளைக்காரரென்பவர்கள் "இவ்வாறுசெய்வேன் செய்யாதொழிவேனாகில் இன்னகேடுயானுறுவேன்" என்று தானே சபதங்கூறிக்கொண்டு, அதன்படி நடக்கும் ஆப்தர்கள் என்பது நன்குவிளங்கும். அரசர்கட்காப்பட்டவேளைக்காரர் அவர்கட்குக்கேடுவாராமேகாப்பாரென்பதும் அங்ஙனம் செய்யத்தவறினும், ஏலாதுபோயினும், அவர்களுக்குச்சாவுநேர்ந்துழித் தாமும் இறப்பார்களென்பதும் அடியில்வரும் ஸ்ரீரங்கத்துச்சாஸனங்களால் விசதமாகும்.

"வீற்றிருந்தான்சேமனுன அகளங்கநாடாழ்வாற்குத்திருவரங்கத்துக்கைக்கோளரில் நாயனுன அழியமணவாளமாராயனேன் இவற்கு உடன்வேளையாகச் சாவக்கடவேனாகவும். இவற்கு பின்பு சாவாதே இருந்தேனாகில் என்பிணுட்டியைப் பறையற்குக்குடுத்து எங்களம்மைக்கு நானேபிணுளனுவேன்'' என்றும் இதுபோலவே மற்றுமிருவர்கள் சபதம்செய்துகொண்டதும் நோக்கின் வேளைக்காரர்என்னும் வகையாரியல்பு தெற்றெனவிளங்கும். வேளைக்காரர் தம்இடதுகாலில் ஒரு வீரசங்கிலியைத் தரித்திருப்பதுவழக்கம் என்பது மேற்காட்டிய கன்னடசாஸனத்தால் விளங்குகிறது. வேளத்துப்பெண்டாட்டி என்னும்தொடரால் வேளைக்காரராவதற்கு இருபாலாருமாகலாமென்பதும்திண்ணம். இவர் பின்னும் எச்சாதியராயினுமாமென்பதும், "வடுகர்,மலையாளர் முதலியோர்'' என்று முற்கூறியதாலும் விளங்கும்.

வேளைக்காரரென்னும்பதத்துக்குக் கடைசியாய்ப்பொருள்படுத்தியது, தென்னிந்தியாசாஸனங்களென்னும் புத்தகத்து இரண்டாம் தொகுதியின் ஐந்தாம்பகுதியிலாகும். அதில் ஸ்ரீமான் காலஞ்சென்ற வெங்கையரவர்கள் அடியில்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:—வேளைக்கார

ரென்னும் அரியபதத்துக் கின்னம்பொருள்கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை; பின்னே ஏற்படக்கூடும். வேளைக்காரப்படைகளிலார் என்று மகாவம்சத்தில் பலகாலும் காணப்படுகிறது. விஜயசிம்மமுதலியார் இதற்கு அற்றைக்கூலிக்காரராகிய படையாட்களென்று பொருள்கொண்டிருக்கிறார்....11-ம் நூற்றூண்டுக்குமுன் வேளைக்காரர்கள் சோழநாட்டில் அற்றைக்கூலிக்காரராக இருந்தவரல்லர். நிலைப்படையாட்களாகவே கருதவேண்டும். இப்பதத்திற்கோர் அர்த்தம் ஊகிக்கக்கூடுமேல், பல ஆட்கள் வேண்டிவரும்சமயங்களில் (அதாவது வேளைகளில்)நியமிக்கப்படும் சேவகர்களென்னலாம். சோழநாட்டில் இவர்கள்உதவி யவசியமில்லாதுபோன பிற்காலத்தில் இவர்கள் ஜீவனத்தின்பொருட்டு சிங்களத்துக்குப்போயிருக்கலாம். அங்கே காலாந்தரத்தில் அற்றைக் கூலிக்காரப்படையாளர்களாய் மாறிவிட்டனர் என்று கருதலாம்" என்றெழுதியிருக்கிறார். இக்கூற்றுக்களைத்தழுவி அவர் ஸ்தானத்தைப் பெற்றுள்ள ஸ்ரீமான், கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள் வேளைக்காரர்கள் என்பவர் ஒருகூட்டத்தாரென்றும் (Community), அவர்கள் வலங்கை, இடங்கை, மூன்றுகை, மலையாளர், வடுகர்முதலிய ஜாதியைச்சேர்ந்தவரென்றும், அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து சிங்களத்துக்குவந்தவர்களென்றும் தீர்மானித்துவிட்டார்.

ஆனால் வேளைக்காரரில்க்காரர் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாய்த்தங்களுடைய சபதங்களை நிறைவேற்றினாரென்ன இடமில்லை. அவர்களிற் சிலர் தங்களுடைய பிரதிக்ஞையை அலக்ஷியஞ்செய்து மானங்கெட்டு வாழ்ந்தார்களென்னும்விஷயம்"ஓடிப்போகும்வேளைக்காரர்கள்" என்று தமிழ்ச்சாஸனத்திலும் கன்னடசாஸனத்திலும் காண்பதனால் தெரியவருகிறது. கன்னடபாஷையில் "வேளையாளு" வென்றால் "காவல்காரன்" என்னுமர்த்தமுண்டென்று கிட்டெல்துரையும் தம் கன்னட அகராதியில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனாலும் இத்துரையும் இவ்வாக்கு வேலையாள் என்பதின் திரிபாயிருக்கலாம் என்று நினைக்கிறார்.

ஆனால், வேளைக்காரர் என்னும்பதத்தின்பொருள்தான் என்னென்று தீர்மானப்படுத்துவதென்றால், தக்க மேற்கோளின்றி ஊகத்தாலேயேபொருள்படுத்தல் அவ்வளவு வலியுடைத்தன்று. பண்டையிலக்கியங்களிற்காணுமிடின் அக்காலத்தார் இப்பதத்துக்கு என்ன பொருள்கொண்டார்கள் என்று எங்ஙனம் நிர்ணயிக்கலாம் ? சந்தர்ப்

பங்கொண்டு நிச்சயிக்கும் அர்த்தம் தவருகவும் முடியலாமன்றே? நம்மாழ்வார்திருவாய்மொழிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையியற்றிய இருபத்துநாலாயிரப்படி வியாக்கியானத்தில்,

> ஸ்வாராஜ்யஸாம்ராஜ்யமேயாகிலும் பூவேளைக்கார்ரைப்போலே
> ஆழ்வார்களையொழியக்காணமாட்டார்,

என்று ஆழ்வார்கள்விஷயத்தில் பரமபதநாதன் வேளைக்காரரைப்போல நடிப்பானென்னும் வைபவத்தைக்கூறுகிருர்.

> இவ்விஷயத்தையே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும்
> இவர்தாம்பூவேளைக்காரரைப்போலே, இவைகாணுத
> போது கைமேலேமுடிவாரொருவரிறே

யென்று எழுதியிருக்கிருர்.

தாம் அருளிய அடையவளைந்தான் அரும்பதத்தில் ஆத்தான் ஜீயர் "பூவேளைக்காரர்" என்னும்பதத்தை அடியில்வருமாறு வியாக்கியானிக்கிருர்:—

> பூவேளைக்காரராவது ராஜாக்கள் பிராப்தகாலங்களிலே
> பூச்சூடக்காணுவிட்டால் தங்களைக்குத்திக்கொண்டழி
> யும்படி பாவராயிருக்குமவர்கள்.

இதன்மேல், குணகரம்பாக்கம் இராமாநுஜஜீயர்

> பூவேளைக்காரராவது, ராஜாக்களுக்கு தத்தக்காலங்
> களிலேபூவிடாவிடில் குத்திக்கொண்டுமுடியுமவர்கள்.

என்றுபொருள்செய்திருக்கிருர். மேற்கூறியவற்ருல் பூவேளைக்காரர் என்பவர் யாம் அரசர்க்குப்பிராப்தகாலங்களில்புஷ்பங்களைமாலையாய்த் தொடுத்திடக்கடவோம். அங்ஙனம் செய்யாதுபோனேமாகில் எம்மைக் குத்திக்கொண்டிறப்போம் என்று பிரதிக்ஞைசெய்துகொடுத்த நற்சேவகர்களென்று நன்குவிளங்குகின்றது.

பின்னையும், வேளைக்காரர் என்னும்பதத்துக்கு "ராஜத்ரோகம் பண்ணினரைநலியும்சேவகர்கள்" என்று ஸ்ரீவசனபூஷணத்தின்வியாக்கியானத்திலும் காணப்படுகிறது.

இங்ஙனம் வேளைக்காரராயமர்ந்திருப்பது பண்டைக்காலத்தில் மாத்திரமன்று, இற்றைக்கு நூறுவருடங்கள்வரையிலும் நம்நாட்டின் பகுதியாகிய மலைநாட்டின்வழக்காயிருந்தது. வேளைக்காரரை இந்நாட்டில் சாவார் என்பர். வள்ளுவநாட்டரசனைவென்று திருநாவாயைத் தன்கைவசப்படுத்தி அந்தத்திவ்யதேசத்தின் உற்சவங்களைத் தானே நடத்திவந்த சாமூதிரியின்செயலைப்பொறாத வள்ளுவநாட்டரசன் வேளைக்காரர்பலர் உற்சவம்நடக்குந்தோறும் பலகாலும் அவனைக்குத் திக்கொல்லப் பற்பலபிரயத்தனங்களும்செய்து முடியாவிட்டால் தம் முயிரையும்நீத்துவந்தவிஷயத்தை லோகன்துரையவர்கள் எழுதியிருப்பதை அவருடைய Malabar Manual-ல் காணலாம்.

இத்துரையே தம்புத்தகத்தில், பார்சசாஸ் என்பவர் கி. பி. 1...யில் கொச்சிராஜ்யத்தைப்பற்றிஎழுதியதின்பகுதியை அடியில்வருமாறு எடுத்தாண்டுள்ளார். "கொச்சிராஜாவை அடுத்துள்ள பலகனவான்களை அவ்வரசன் அமோசசி அதாவது அமைச்சு, என்னும்பெயராலழைப்பர்; சிலர் நாயர்என்று பெயர்படுவார்கள். இவ்விருதிறத்தாரும் தம் உயிர்களைத்தம்மரசர்க்கன்றி வேறுகாரியங்களுக்கர்ப்பிக்கவில்லை. சாவு அவர்கட்கு இலட்சியமில்லை".

எஜமானர் விஷயமாக வேளைக்காரரைப்போன்ற வைராக்கியம் படைத்தவர்கள் ஜப்பானிலுமுளர். இவர் தம்மரசரேனும் மற்றெவ்வித எஜமானர்களேனு மிறந்தால் தாமும் அவர்களுடன் மாய்வது வழக்கம். இவ்வழக்கத்தை அந்நாட்டார் ஹரிகிரி என்கிறார்கள்.

சொற்பகாலத்துக்குமுந்தி (அதாவது 2 or 3 வருடங்கட்குமுன்னர்) இறந்த மஹாராஜாவின்மரணம் நிகழ்ந்தவுடன் ஹரிகிரிசெய்யாய்த் தன்னுயிரையிழந்தார் ஓயாமாப்பிரபு.

இலங்கைச்சரித்திரமாகிய மகாவம்சத்தில் மஹேந்து என்னும் இராஜகுமாரன் போரில் தோல்வியடைந்ததும், பகைவர்கையிற்பட்டு மாய்வதிலும் தன்னைத்தானே கொன்றுகொண்டுவிடுவது நலமென்று, தன்கழுத்தையறுத்துக்கொண்டுமாண்டானென்றும், இதைக்கண்ட அவன் வேளைக்காரப்படைகளிலாரில் ஒரு ஆயிரவர் தம்கழுத்தையுமறுத்துக்கொண்டுமடிந்தார்களென்றும்காண்கிறோம். எனவே வேளைக்

காரர்என்பவர் இராஜபக்தியுடையவர்; அரசர்க்குக்கேடுற்றுழி,தாமும் அவரோடு இறத்தற்கு ஒருப்பட்டவர்கள் என்பது விசதம்.

தென்னாட்டார் வலிமிக்கவரும் பராக்கிரமசாலிகளுமான ஜாதியார். யுத்தத்தில் மகிழ்பவர்கள். இவர்கட்குப்பிராணனில்பிமானம் கொஞ்சமேனுமில்லை. "அம்மே! நம்மரசனுக்கு வெற்றியைத்தருவாயாக. அரசன் வெற்றிபெறின் யான் என்னங்கங்களைவெட்டிக் குருதிப்பலியினைக்கிடுவேன்" என்றும் "என்றலையைவெட்டி உயிர்ப் பலியிடுவே" னென்றும், கொற்றவை, காடுகிழாள் என்று மறவரால் பெயர்வழங்கப்படும் வனதுர்க்கையை வேண்டிக்கொள்வர். இங்ஙனம் இவர்கள்செய்யும் பிரதிக்ஞையைத் தமிழில்வஞ்சினமென்ப. இதனைத் தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரத்தின் உரையாசிரியர் அடியில்வருமாறு விளக்கியிருக்கிறார். "இன்னதுபிழைப்பின் இதுவாகியரென இத்தன்மையதொன்றினைச்செய்தலாற்றேனாயின் இன்னவாறு ஆகக்கடவேனெனக்கூறிய வஞ்சினக்காஞ்சியானும் அது, தான்செய்யக்கருதியது பொய்த்துத் தனக்குவருங்குற்றத்தால் உயிர்முதலியன துறப்பனென்றல்."

இவ்வஞ்சினத்தைப் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைக்காரர்,

> வெஞ்சினவேந்தன்வேற்றவர்ப்பணிப்ப
> வஞ்சினங்கூறியவாகைமொழிந்தன்று

என்று விதந்துகூறி; அதற்கு

> இன்றுபகலோனிறவாமுன்னொன்னாரை
> வென்றுகளங்கொள்ளாவேலுயிர்ப்பி—னென்று
> மரணவியப்பாயுமடையார்முனிற்பேன்
> முரணவியமுன்முன்மொழிந்து

என்னும் வெண்பாவை உதகரிக்கின்றார். இவ்வஞ்சினமே வேளைக்காரர் சபதமும் என்பது வெளிப்படை.

வேளைக்காரர் உயிர்நீக்கிக்கொள்வதைச்சித்திரித்திருப்பதைச் சிற்சில சிலாசாஸனங்களிற்காணலாம். Ep. In. Vol. VI ல், 41-ம் பக்கத்தெதிரில்கொடுத்திருக்கும்படம், நீதிமார்க்கனென்னும் அரசனிறக்கிற அவசரத்தைக்காட்டுகிறது. இவ்வரசன் ஒருகட்டிலின்மேல் அந்திம

தசையிற்கிடக்கிறான். இவன் மனைவி இவன்கால்களைத் தன்மடியில் தாங்கிக்கொண்டும் ஸதியாய்த்தன்பர்த்தாவுடன் உடனுயிர்நீக்கச்சித்த மாயிருக்கிறாள் என்பதைச்சூசித்துக்கையைப்பதாகாஹஸ்தமாய்வைத் துக்கொண்டுகட்டிலின்மேலிருக்கிறாள். இராஜசின்னமாகக் கட்டிலின் மேற்புறத்தில் மூன்றுகுடைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அரசன் தலைப்புறத்தில் அவன் மனைமகத்தின்என்னுமுத்தியோகம்படைத்த அக்கரப்பன்என்னுமோர்மனிதன் உறுவினகத்தியைக்கையிற்பிடித்து, அரசனிறப்பதைச் சாக்கிரதையாய்ப்பார்த்துக்கொண்டுநிற்கிறான். அரசன் இறந்ததக்ஷணமே தன்வயிற்றைக்கீறிக்கொண்டுமடியத் தயாராயிருக்கிறானிவன் என்பது படத்தில் நன்றாய்க்காட்டியிருக்கிறது.

மேற்கூறியவாறு படையாளர்கள் அரசனுக்கு வெற்றிமுதலிய கொடுக்கும்படிவேண்டிக்கொள்வதற்குச் சௌகரியமாயிருக்கவேண்டு மென்றுஉத்தேசித்துச் சேனாமுகமுதலியகோட்டைகளின்வாசல்களில் துர்க்கையார்கோயில்கள் காண்பது சகஜம். பல்லாளராஜாக்களென்று பெயர்பட்ட பொய்சளசக்ரவர்த்திகளின் இராஜதானியாகிய துவார சமுத்திரத்தின் கோட்டைவாசலில் ஓர் துர்க்கைகோயிலும், அதன் வாசலில் தன்தலையைவெட்டித்தேவிமுன்னர் இட்டுத் தான் தண்ட வத்பிரணாமம்செய்து, கைகளை அஞ்சலித்துக்கிடக்கும் ஓர்வீரன் உட லையும் கல்லில் சித்திரித்துவைத்திருப்பதையானேகண்டுள்ளேன். மகா பலிபுரம் முதலியவிடங்களில் கல்லிற்குடைந்திருக்கும் கோயில்களில் துர்க்காதேவியின் உருவம் சாதாரணமாய்க்காணப்படுகிறது. இத்தேவி யின் முன்னிலையில் இருவீரர் தம்முடியை ஒருகையாற்பற்றி மற் றொருகையால் ஊட்டியையறுப்பதற்குக் கழுத்திற்கத்திவைத்திருப்ப தாகச்சிற்பித்திருப்பதைக்காணலாம். வஞ்சிவிஷயமறியா ஐரோப்பிய ருள்ளும், இந்தியருள்ளும், பிறருள்ளும் சில பண்டிதர்கள் இச்சிற்பங் களிற்காணும்வீரர்கள் தம்தலைமுடியை அறுத்துத் தேவிக்குஅர்ப்பிக் கிறார்களென்றுகொண்டுவிட்டார்கள்.

மேற்கூறியவாற்றால், பண்டைய இலக்கிய இலக்கணங்களைப்படி யாதார் அவ்வக்காலங்களிற்பொறிக்கப்பட்ட சாஸனங்களையும் அவை களிலெழுதியவிஷயங்களை விளக்கிச் செவ்வனே அச்சிடவியலாதாரா வர்என்பது நன்குவிளங்கும். பொருள்விளங்காவார்த்தைகட்கு இலக் கியங்கள்கொண்டேபொருள்படுத்தவேண்டுமன்றி, தேசபாஷாஞான மில்லாதபிறநாட்டுப்பண்டிதர்களாலியற்றப்பட்ட அகராதிகளின்றுணை யால் பொருள்படுப்பது ஒருக்காலுமுடியாது என்பது திண்ணம்.

து. அ. கோபிநாதராவ். எம். ஏ.,

இந்துதேசசரித்திரகாலக்குறிப்புகள்.
(Chronological Notes of Indian History.)
(தொகுதி கரு - பகுதி ௩-ல் ௧௪௨-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கி. பி.

510—540 மிஹிர்குலன். தொரமாணன் மகன். ஹிந்துஸ்தான் அரசன். பிறகு காச்மீர அரசனுமானான்.

515 (சகம் 437) விக்ரமன்பட்டாபிஷேகம்.

(அக்னிபுராணம்)

525 மாத்ரிகுப்தன். (இரண்டாந்தரம் அரசுக்குவந்த கோணர்த்தவம்ச 5-ம் அரசன்) பட்டத்தை வெறுத்துச் சென்றான். பிறகு மாளவராஜனான (மஹாரி?) விக்ரமாதித்யன் இவ்வரசைக்கைக்கொண்டான்.

528 மிஹிர்குலன், மகதமன்னன் நரசிம்மகுப்தனாலும் மத்யஇந்தியாஅரசன் யசோதர்மனாலும் தோல்வியடைந்து காச்மீரத்துக்குப் போய்விட்டான்.

530 குமாரகுப்தன் II.

530 அஜந்தா குகையில் கோணர்த்தவம்சத்தரசனால் நவக்ரஹாலயம் நிர்மிக்கப்பட்டது.

531—579 நௌஷர்வன். பாரஸீகமன்னன்.

விஷ்ணுசர்மா இயற்றிய பஞ்சதந்திரம் அடியிற்கண்டவாறு வேறுபாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

காலம்.	பாஷை.	மொழிபெயர்த்தவர்.
நௌஷர்மன் காலம்	பாரஸீக பாஷை	பர்ஸாய்
…………	அரபி	…………
1050	க்ரீக்	ஸிமியான்
	லத்தீன்	போஸிமஸ்
1215	ஸ்பெயின்	
1250	ஹீப்ரு	ரபிஜோவல்

15-ம் நூற்றாண்டு   ஜெர்மன்.

533   (விக். 589) விக்ரமன் உயிருடனிருந்தான்.
(மந்தஸாஸ் சிலேலிபி)

535—720   மகததேசத்திலாண்ட மற்றொரு குப்தர் வம்சம்.

544   மாத்ரிகுப்தன். காச்மீர அரசன். மேண்டன் இவனுடைய ஸம்ஸ்தான வித்வான். (430ஐயும் பார்க்க.)

544   கரூர்ச் சண்டை. விக்ரமசகாப்தாரம்பமாகிய கி. மு. 56க்கு 600 வருஷங்களுக்குப்பின் நடந்ததாய் வித்தஸேன ஸூரியால் கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

550   புலிகேசி I. சாளுக்ய அரசன்.

சாளுக்ய வம்சாவளி.

ஜயஸிம்மன்.

|

இராஜ ஸிம்மன்

|

(1) புலிகேசி (550.)

|

2. கீர்த்திவர்மன் I (567—597)   3. மங்களேசன். (597—609)

2. கீர்த்திவர்மன் I →

4. புலிகேசி II 610—644   குப்ஜவிஷ்ணு வர்த்தனன். கிழக்கு சாளுக்யவம்ச ஸ்தாபகன்.

4. புலிகேசி II →

(ஆதித்யன்)   (சந்திராதித்யன்)   5. விக்ரமாதித்யன் I (655-680)

|

6. வினயாதித்யன் (680—696)

|

7. விஜயாதித்யன் (696—733)

|

8. விக்ரமாதித்யன் II (733-746)

|

9. கீர்த்திவர்மன் II (746-757)

552 குமாரதாஸன். இலங்கை, அநுராதாபுரத்திலாண்ட அரசன். இவனண்பன் காளிதாஸன் அங்கார்த்தாவியாற்
(?) கொலையுண்டான். குமாரதாஸன் சோகம்பொறுக்கமாட்டாமலிறந்தான்.

{ சிங்கள சரித்திரம் 2 வித்யாபாநு 345 }

ஜானகீஹரணம், குமாரதாஸனால் இயற்றப்பட்டது.

557—589 ஈசுவரகிருஷ்ணர்இயற்றிய ஸாங்கியகாரிகை சீனபாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

கோவிந்தபாதர் (சங்கராசாரியார்) குருவாகிய கௌடபாதர், ஷடி காரிகைக்கு உரை எழுதியிருக்கிறார்.

— [ஸுபாஷிதாவளி].

561—66. அமரகோசம் சீனபாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

567—97. கீர்த்திவர்மன். 2ம் சாளுக்கிய ராஜன்.

570 ஆகஸ்ட். 29 திங்கட்கிழமை மெக்காவில் மஹமத் அவதாரம்.

587 (சகம் 509). வராஹமிஹிரர் (வான நூலாசிரியர்) மரணம். ரோமகசித்தாந்தம் என்ற நூலில் ஆரிய பட்டரைப் பற்றி யிவர்கூறியிருக்கிறார். 628ல் ப்ரம்மகுப்தரால் இயற்றப்பட்ட காண்டாத்யாய உரையில்,

நவாயிகவஂவாஸஂத ஸஂவத்ஸரே

வராஹமிஹிராசார்யோ திவஂ கத꞉॥

என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

594 துர்லபன். காச்மீரமன்னன்.

முக்தாபீடன். துர்லபன்புதல்வன்.

597—609 மங்களேசன் (ரணவிக்ரமன்). சாளுக்ய 3ம் அரசன்.

598 ப்ரம்மகுப்தன் ஜனனம். வானநூலாசிரியர். ஜிஷ்ணு என்பவரின் புதல்வர்.

628ல் ஸ்புடஸித்தாந்தம் இயற்றினர்.

605 ப்ரபாகரவர்த்தனன் மரணம். இவர் ஹூணரைஜ ஜயித்து ஸ்தானேசுவரம் (Thaneswar) என்னுமிடத்தில் தன் ராஜவம்சத்தைஸ்தாபித்தவர். ஹர்ஷ சக்ரவர்த்தியின் பிதா.

606 (–648). ஹர்ஷன் தனது 16ம் ஆண்டில் கான்யகுப்ஜ (கானோஜ்) இராஜ்யத்துக்கரசனானன்.

ஹர்ஷன் வம்சாவளி.

ப்ரபாகரவர்த்தனன்

இராஜ்யவர்த்தனன்.	ஹர்ஷவர்த்தனன்.
(போரில் மடிந்தான்)	(606—648)

ஹர்ஷன்காலத்தவர்கள்—

1. மயூரன். சூரியசதகம் இயற்றியவர்.
2. மாதங்கர்.
3. திவாகரர்.
4. வாக்பதி. இராஜகவி. ஹர்ஷன்புதல்வன். யசோவர்மனால் சிறையிலடைக்கப்பட்டான். கௌடவ்தம் என்னும் காவியத்தைச் சிறையிலிருக்கும்போதே இயற்றினர்.
5. தண்டி. தசகுமார சரித்திரம் இயற்றியவர்
6. பாணன். ஹர்ஷசரிதம், காதம்பரி இயற்றியவர்.
7. ஸுபந்து. வாஸவதத்தம் இயற்றியவர்.

— [Dutt's Hindu civilization]

8. ப்ரம்மகுப்தர். வானநூலாசாரியார்

அஹோ ப்ரபாவோ வாக்தேவ்யா: யந்மாதங்கதிவாகர: ।
ஶ்ரீஹர்ஷஸ்யாபவத் ஸப்ய: ஸமோ பாணமயூரயோ: ॥

— [ஸார்ங்கபத்ததி.]

610—642 புலிகேசி II. (ஸத்யாச்ரயன்). கல்யாணியில் ஆண்ட சாளுக்யவம்சத்தரசன். இவன்காலத்தில் ஹிந்துமதம்

தலைழுத்தோங்கியது. 615ல் காஞ்சிப்பல்லவராஜனான மஹேந்திரவர்ம (I) பல்லவனை ஜயித்து, அவனிடமிருந்து வெங்கிநாட்டையபகரித்து அதற்குத் தன்தம்பியான குப்ஜ விஷ்ணுவர்த்தனனை அரசனாக்கினான். 620ல் ஹர்ஷனைத் தோற்கடித்து, அவன் நர்மதைக்குத்தெற்கேவராது தடுத்தான்.

கங்கவம்சத்தரசனை ஜயித்து மைசூரில் தனது இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தான். இவன்காலத்தில் சாளுக்ய ராஜ்யமானது நர்மதைமுதல் பாலாறுவரை பரவியிருந்தது. இவன் சாளுக்யவம்சத்தில் சிறந்த அரசன்.

615 (—632). குப்ஜ விஷ்ணுவர்த்தனன். வெங்கிநாட்டில் கிழக்குச்சாளுக்யவம்ச அரசைஸ்தாபித்தான்.

வெங்கிநாடு. கோதாவரி, கிருஷ்ணா நதிகளுக்கிடையேயுள்ளது. 615 வரை காஞ்சிப்பல்லவர்ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. 615க்குப்பிறகு கல்யாணியிலாண்டவர்க்கு மேற்குச்சாளுக்யர் என்றும், வெங்கியிலாண்டவர்க்குக் கிழக்குச்சாளுக்கியர் என்றும் பெயர். 1064ல் கிழக்குச் சாளுக்யவம்சமும், 1189ல் மேற்குச்சாளுக்ய வம்சமும் அற்றுப்போயின.

615–1064 கிழக்குச்சாளுக்யவம்சத்தரசர் வெங்கியிலாண்டார்கள்.

கிழக்குச்சாளுக்ய வம்சாவளி.

கீர்த்திவர்மன். 567—597

- ஸத்யாச்ரய புலிகேசி II (610—644)
- 1. குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனன் (கிழக்குச்சாளுக்கிய வம்சஸ்தாபகன்) (615–632)
  - 2. ஜயஸிம்ம (I) வல்லன் (632—655)
  - 3. இந்திரபட்டாரகன்.

4. விஷ்ணுவர்த்தனன் II
(655—664)

5. மங்கியுவராஜன்.
(664—689)

6. ஜயஸிம்மன் II
(689—702)

8. விஷ்ணுவர்த்தனன் III
(704—740)

7. கொக்கிலி
703.

9. விஜயாதித்ய (I) பட்டாரகன்.
(740—758)

10. விஷ்ணுவர்த்தனன் (௪)
(758—794)

11. விஜயாதித்ய (II) நரேந்திரமிருகராஜன்
(794—842)

12. கலி விஷ்ணுவர்த்தனன் (௫)
(842—843)

13. குணகன்
843—887

(யுவராஜ விக்ரமாதித்யன்)

14. சாளுக்ய பீமன் I
த்ரோகார்ஜுனன்
(887—917)

(யுத்தமல்லன்)

18. தைலப்பன்.
925

21 யுத்தமல்லன்.
(926—933)

15. விஜயாதித்ய (௪)
918

19. விக்ரமாதித்யன்
(925—926)

16. அம்ம I
(விஷ்ணுவர்த்தன ௬)

22. சாளுக்யபீமன் II
(விஷ்ணுவர்த்தனன் ௭)

(918—925) (933—945)

17. விஜயாதித்யன் 20 பீமன் (926)

23. அம்ம-II-(விஜயாதித்ய ரு)
945—970

24. தனர்ணவன்
976—973

25. சக்திவர்மன்
1003—1015

26. விக்ரமாதித்யன்
1015—1022

27. இராஜராஜன் I
(விஷ்ணுவர்த்தனன். அ)
1022—1063

28. விஜயாதித்ய-சு
1063—1078

(விக்ரமசோழன்)
1112—1127
|
(குலோத்துங்கன்)

29. இராஜராஜ II
1078—1079

30. வீரசோழன்
விஷ்ணுவர்த்தனன்-சு
(1079—1100.)

620 சாளுக்யவேந்தனை 2ம் புலிகேசி ஹர்ஷனைத்தோற் கடித்து நர்மதைநதிவரை தன்ராஜ்யத்தைப்பரவச்செய்து கொண்டான்.

622 ஜகந்நாதம்புவனேசுவராலயம் கோனார்த்தவம்சத்தர சனால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது.

622 ஹிஜிராசகாப்தம். மஹமது யத்ரீப்என்னுமிடத் துக்கு ஓடினார்.

627 மெடினவை மஹமது முற்றுகைபோட்டார்.

628 ப்ரம்மகுப்தர். வானநூலாசிரியர். ஸ்புடசித்தாந்தம் இயற்றினார்.

[1906 I R 282].

630 இலளிதாதித்யன் (முக்தாபீடன்). காச்மீர மன்னன்.

632 (ஹிஜிரா-11-ஜூன் 8. திங்கட்கிழமை நடுப்பகல்) மஹ மது மரணம்.

632—655 ஜயஸிம்ம (I) பல்லவன். கிழக்குச்சாளுக்ய 2ம் அரசன்.

634 பாரவிச்சிலைலி. 2ம் புலிகேசியால் அமைக்கப்பட்டது. இதில் குறிக்கப்பட்டவர்கள்.

பாரவி. கிராதார் ஜுனீயம் எழுதியவர்.

காளிதாஸன்.

இவர் இயற்றியநாடகங்கள்—சாகுந்தலம்

விக்ரமோர்வசீயம்

மாலவிகாக்னிமித்ரம்

காவியங்கள்—இரகுவம்சம்

குமாரசம்பவம்

மேகதூதம்

ரிதுஸம்ஹாரம்

யேநாயோஜி ....

ஸ்திரமர்த்தவிதௌ விவேகிநா ஜிநவேஶ்ம

ஸவிஜயதாம் ரவிகீர்த்தி:

கவிதாஶ்ரித காளிதாஸபாரவிகீர்த்தி: ||

634 ஆர்யபுர (அயஹோல) சிலைலிபி.

த்ரிம்ஶத்ஸு த்ரிஸஹஸ்ரேஷு பாரதாதாஹவாதித:।

ஸப்தாப்தஶதயுக்தேஷு ஶதேஷ்வப்தேஷு பஞ்சஸு॥

பஞ்சாஶத்ஸு கலௌ காலே ஷட்ஸு பஞ்சஶதாஸு ச।

ஸமாஸு ஸமதீதாஸு ஶகாநாமபி பூபுஜாம்॥

கலி. 30+3000+700+5=3735

சாலிவாஹனம். 56+500=556

இந்தக்காலத்தில், இந்த ஜினேந்திராலயம் இரவிகீர்த்தியால் கட்டப்பட்டது. அயபுரம் காலட்கிஜில்லாவில் இருக்கின்றது. இக்குறிப்படங்கிய கற்பலகைமேற்கூறிய தேவாலயத்திலிருக்கின்றது.

[Ex. Gr. India VI ஜனவரி 1900]

இரவிகீர்த்தி. ஸத்யாச்ரய (2-ம்) புலிகேசியின் சிற்றரசன்.

640 மஹேந்திரவர்மபல்லவராஜன். கஞ்சியிலாண்டவன்.

நரசிம்மவர்மபல்லவன். ஷை புதல்வன். இவன் 2-ம் புலிகேசியை வாதாபி என்னுமிடத்தில் முறியடித்து வாதாபிகொண்ட நரசிம்மன் என்ற பெயரும் பெற்றான். பல்லவராஜ்யம் திருச்சிராப்பள்ளிவரை பரவிற்று. திருச்சிராப்பள்ளிஉச்சிப்பிள்ளையார்கோவிலுள்பட நான்குமலைக் கோட்டைகள் மஹேந்திரவர்மனால் கட்டப்பட்டதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

மஹேந்திரவர்மன் மஹாமல்லன் என்ற பட்டமும் பெற்றான்.

[2. செந்தமிழ் 173].

பல்லவ அரசர்கள்.

1. உக்ரதண்டன்.
2. இராஜசிங்கன் (சிங்கவிஷ்ணு.)
3. குணபாரன் (மஹேந்திரவர்மன்)-640.
4. வாதாபிகொண்ட நரசிம்மன்.
5. மஹேந்திரவர்மன்.
6. பரமேசுவரன். (கி. பி. 690)
7. நரசிம்மவர்மன்.

திருமழிசையாழ்வாரைக்கஞ்சியிலிருந்துநீக்கினான். அவர் திருக்குடந்தை (கும்பகோணம்) வந்துசேர்ந்தார்.

8. பரமேசுவரன்.
9. நந்திவர்மன்-(710-760)
10. நந்திவர்மபல்லவமல்லன்.

மஹேந்திரவர்மன் காலத்தவர்—

சிறுத்தொண்ட நாயனார். வாதாபியில் பல்லவர்பக்கம் போர்புரிந்தார்.

நரசிம்மவர்மன் காலத்தவர்.

1. நாதமுனி. (Vaishnavite Reformers)
2. அப்பர். (திருநாவுக்கரசு) (நிர் 5) மஹேந்திரவர்மனைச் சைவமதத்தைத்தழுவச்செய்தார்.

3. சம்பந்தர். அப்பருக்கிளையவர்.
கூன்பாண்டியனைச் சைவனாக்கினவர்.

644 ப்ரயாகையில் ஹர்ஷ ராஜன் நடத்திய 75 நாள்த் திருநாள். ஹையூன்ஸங் கூட இருந்தார்.

648 ஹர்ஷன் மரணம்.

650 பர்த்ருஹரி மரணம். ஸம்ஸ்கிருத கவி.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்—

1. நீதிசதகம்.
2. ஸ்ரிங்காரசதகம்.
3. வைராக்யசதகம்.

[இட்ஸிங்-சீனயாத்ரி]

650 ஜயந்தன். பாண்டியராஜன்.
மாரவர்மன் அவனிசூளாமணியின்புதல்வன்.
இவர் காலத்தவர்.—
சூளாமணிஎழுதிய தோலாமொழித்தேவர்.
க்ஷமணர்.

—[Tamil Studies].

655—680 விக்ரமாதித்யன் I. மேற்குச்சாளுக்ய 5-ம் அரசன்.

655—664 விஷ்ணுவர்த்தனன் II. கிழக்குச்சாளுக்ய 4-ம் அரசன். ஷை 3-ம் அரசனான இந்திரபட்டாரகன் மகன்.

664—689 மஞ்சியுவராஜன். கிழக்குச்சாளுக்ய 5-ம் அரசன்.

670 மேற்குச்சாளுக்ய விக்ரமாதித்யன் (I) காலத்தில் ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் இருந்ததாய்க் 'கொங்குதேசராஜாக்கள்' என்பதில் சொல்லப்படுகிறது.

673 இட்ஸிங். சீனயாத்ரி இந்தியாவில் ஸஞ்சரித்தார். இவர் எழுதிய குறிப்புகள் இந்துதேச சரித்திர நிர்ணயத்துக்குச்சாதனமாயிருக்கின்றன.

—[Indian Shipping-171]

680—696 விநயாதித்யன். மேற்குச்சாளுக்ய 6-ம் அரசன்.

689—702 ஜயஸிம்மன். கிழக்குச்சாளுக்ய 6-ம் அரசன். ஷை 5-ம் அரசன் புதல்வன்.

690 (விஜயவருஷ சகம் 611) விநயாதித்யனுலளிக்கப் பட்ட 3 தாம்ர சாஸனங்கள். நந்தியால் ஜில்லாக்கோர்ட்டில் இருக்கின்றன. அவைகளிற்காணப்படும் மேற்குச் சாளுக்யவம்சாவளி.

1. புலிகேசி.
2. கீர்த்திவர்மன்.
3. ....வல்லபர்.
4. ....
5. விக்ரமாதித்யன்.
6. விநயாதித்யன்.

696—733 விஜயாதித்யன். மேற்குச்சாளுக்ய 7-ம் அரசன்.

697—733 இலளிதாதித்யன். காச்மீரமன்னன். கான்யகுப்ஜ (கானோஜ்) மன்னனான யசோவர்மனைத் தோற்கடித்தான்.

703 கோக்கிலி. கிழக்குச்சாளுக்ய 7-ம் அரசன். ஷை 6-ம் அரசன் தம்பி.

704—740 விஷ்ணுவர்த்தனன் III கிழக்குச்சாளுக்ய 8-ம் அரசன். 7-ம் அரசன் தமையன்.

710—760 நந்திபோதவர்ம பல்லவன்.

இவன் காலத்தவர்—

1. நெடுமாறபாண்டியன்.

2. திருஞான சம்பந்தர். நெடுமாறன் காலத்தவர். சைவமுனி.

[III செ-406

3. தண்டிவர்மன். ராஷ்ட்ரகூட அரசன். நந்திபோத வர்மனைத்தோற்கடித்தான்.

4. திருமங்கையாழ்வார். இவ்விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

720 யசோவர்மன். கானோஜிலாண்ட ராஜகவி. காச்மீர மன்னனான இலளிதாதித்யனால் தோல்வியடைந்தான். இத்துடன் கானோஜின் பெருமையும் போய்விட்டது.

இவர் இயற்றிய நூல்—

இராமாப்யுதய நாடகம்.

இவர் ஸம்ஸ்தானவித்வான்கள்:—

1. வாக்பதி.
2. ராஜஸ்ரீ
3. பவபூதி (ஸ்ரீகண்டர்). நீலகண்டர், ஜதுகர்ணி, இவர்கள் புதல்வர்.

பட்டகோபாலர் பௌத்திரன்.

விதர்ப்பதேசத்தில் பத்மநகரத்திற் பிறந்தவர்.

பவபூதி இயற்றிய நாடகங்கள்:—

1. மஹாவீரசரிதம்,
2. உத்தராராமசரிதம்,
3. மாளவிகா,
4. மாலதீமாதவம். (இதற்கு ஜகத்தாரும் ராஜதீரரும் உரை எழுதியிருக்கிறார்கள்).

கவிவாக்பதி ராஜஸ்ரீ பவபூத்யாதி ஸேவித: ।
ஜிதோ யயௌ யசோவர்மா தத்குணஸ்துதிவந்திதாம் ।

—[ராஜதரங்கிணி-௪-149

733—746 விக்ரமாதித்யன் II. மேற்குச்சாளுக்ய 8-ம் அரசன்.

736 அனங்கபாலன். தோமரவம்சமுதல்அரசன். டில்லி நகரை ஸ்தாபித்தான்.

740—758 விஜயாதித்ய(I) பட்டாரகன். கிழக்குச்சாளுக்ய 9-ம் அரசன். ஷை 8-ம் அரசன் புதல்வன்.

740 (கஞ்சி) நந்திவர்மபல்லவன் விக்ரமாதித்யனால் தோல்வியடைந்தான். அதுமுதல் பல்லவராஜ்யம் பலஹீனமாய் வந்தது. சோழராஜ்யம் பலப்படத்தொடங்கிற்று.

745 ஜயாபீடன். காச்மீர அரசன்.

இவர் காலத்தவர்—

வாமனர். இவர் இயற்றிய நூல்கள்—

1. காசிகாவிருத்தி.

2. காவ்யாலங்கார ஸூத்ரவிருத்தி.

746—757 கீர்த்திவர்மன் II. மேற்குச்சாளுக்ய 9-ம் அரசன்.

747 இராஷ்ட்ரகூடர்களால் புதிதாய்ஸ்தாபனமான சாளுக்யராஜ்யம்பலஹீனமடைந்தது.

இராஷ்ட்ரகூடர் அதுமுதல் 200 வருஷகாலம் உயர் நிலைமையிலிருந்து அரசாண்டார்கள். மறுபடி சாளுக்ய ராஜ்யம் நல்லநிலைமையில் ப்ரபலமாயிற்று.

750 இராஷ்ட்ரகூடவம்சத்தரசர் புலிகேசிவம்சத்தரசரைவென்று அவ்வரசையும் தம்ஆதீனப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

750 ஜயஸிம்மன். காச்மீரமன்னன். இவருடைய குரு—

க்ஷீரஸ்வாமி. அமரகோசத்துக்கு உரை எழுதியவர். இராஜசேகரர் இயற்றிய வித்தஸாலபஞ்ஜிகையினின்றும் மேற்கோள் கூறியிருக்கிறார்.

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி அய்யர்

பி. ஏ., பி. எல்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரணியன்வதைப்பரணி.

"செந்தமிழ்" (தொகுதி - கரு - பகுதி - ரு-ல்)
உகசுரு - ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

விடல்கெழுபரசுவமுழுகலப்பையும்
வியல்விடுகுலிசமும்விசிறுபட்டமு
முடல்வகிரிடுவனதிகிரியுக்கிர
முடையனவிடையனசிலவுரக்கையே. (499)

பரிகமொடெழுவனபலகைபற்றின
பலகொலையறிவனபடவடிப்பன
தெரிகணைதெரிவனசிலைவளைப்பன
செருமுனைபுகுவனசிலதிருக்கையே. (500)

துளவணிதொடையனதொடிசெறிப்பன
தொடுகழல்புனைவனதொழிபரப்பன
விளைவணியிடுவனமுற்பட
வெறிபடையெறிவனசிலதிருக்கையே. (501)

ஒளிநிலவுறுவனவுயிர்குடிப்பன
வுயர்பெருவரையொடுமெயிர்பிளப்பன
தெளியினமரிவகிர்வடிவமொப்பன
திருமனமுடையனசிலதிருக்கையே. (502)

வெருவருவிழியனவிழிபுறப்பட
வெடிபடுநகையொடுவெயில்விழித்தெதி
ரொருவன்முனொருதிருமுகம்வெளிப்பட
வுரமுடையவுணரையுறநெருக்கியே. (503)

வேறு.

வெறிசினத்தவர்விடுபடைக்கலமெரியெழச்சிதறித்
தெறிவரக்கடல்திடர்மடுப்பனசிலதிருக்கரமே. (504)

வெருவியுற்றவருடல்பிடித்திடைவிரலிடைப்பலரைத்
திருவுகிர்ப்புடையறவுறைப்பனசிலதிருக்கரமே (505)

தசையுகைத்தெழுதிருவுகிர்ப்புரையிடையொழித்தவரைத்
திசைபுகப்புகமிசைநெரிப்பனசிலதிருக்கரமே. (506)

உருமிடிப்பனவுயிர்குடிப்பனவுடல்துடித்துவிழச்
சிரமிடிப்பனகரமொடிப்பனசிலதிருக்கரமே. (507)

முனைமுகத்தெழுபடையெதிர்ப்பவர்முடிகளைச்சிதறிச்
சினமிகுத்தெழுசெருவிளைப்பனசிலதிருக்கரமே. (508)

அலர்முடித்தனவெனநகைத்தெழுமறுகுறைத்தலையிற்
சிலமுடித்தலைதிருகிவைப்பனசிலதிருக்கரமே. (509)

செருவரைக்களநிறைவிளக்குவைசிறையறுத்தகலப்
பருவரைக்கெதிரெதிர்குவிப்பனபலதிருக்கரமே. (510)

உயிர்மடுத்திடைவளைபடுத்துயிரறவொழித்துடலைப்
பகிர்படுத்தெழுகழுகழைப்பனபலதிருக்கரமே. (511)

உடன்வரக்கடைவிழிகொதித்தெழவுருகளிற்றணியைப்
படவடித்தெதிர்பரிபிளப்பனபலதிருக்கரமே. (512)

முறுவலிப்பொடுமுரணுடற்பொறைமுறியவெற்றியெறீஇப்
பருவெலுப்பலகிடைபறிப்பனபலதிருக்கரமே. (513)

அடுகளத்திடையமர்விடற்குபிரடைவுகெட்டவரைப்
படுகொலைக்கரமுடுகிநிற்பனபலதிருக்கரமே. (514)

சிலவரைக்குடலுருவிவிட்டுடல்சிலவரைச்சிதறிப்
பலவிதத்தடுகொலைபடுப்பனபலதிருக்கரமே. (515)

வேறு.

எயிற்றிடைப்பலரகப்படச்சிலர்புறப்படப்பிடியா
வயிற்றிடைக்கனன்மடுத்தெரிப்பனவலத்திருக்கைபலவே. (516)

அலத்தகத்தகமலத்தையொப்பினுமமர்க்களத்தவுணர்
மலைத்தடத்தவர்வரப்புடைப்பனவலத்திருக்கைபலவே. (517)

இளைத்துளைத்தவர்படப்படச்சிலவிடத்திருக்கைபுடைபோய்
வளைத்துவைத்தவர்தமைப்புடைப்பனவலத்திருக்கைபலவே. (518)

சிரித்தெரித்தெழுசினக்கனற்படர்செருக்களத்திலொருபால்
வரித்தகொற்றவைமலர்க்கைபற்றினவலத்திருக்கைபலவே. (519)

அடர்க்களித்தவுணர்விட்டகைப்படைவளைத்துமொக்கவருபோர்
செலக்களிற்றிடைவிலக்கிநிற்பனவிடத்திருக்கைபலவே. (520)

துருத்தியொத்துடலடர்க்கழுத்தொடுசுரக்கவெற்றிவிசைதோ
விருத்திவைத்துயிர்மடுத்துரிப்பனவிடத்திருக்கைபலவே. (521)

தசைத்தடித்திடைசினத்தைதவைத்துடல்சிரித்தழைத்தகுடலா
விசைத்தலத்தொடைதொடுத்தெடுப்பனவிடத்திருக்கைபலவே. (522)

வேறு.

அத்திருக்கைகளிலப்பொழுதுதப்புமவரைச்
செத்திருக்கும்வகைபார்த்தெதிர்சிரித்தருளியே. (523)

மிக்கதாளவுணர்தானையைவிடாதுகழலா
லொக்கவார்குருதிவேலையின்மசித்துலறியே. (524)

நின்றுசோணிதநிறைந்தவுணர்நீடியபதிக்
கன்றுசோணிதபுரப்பெயரளித்தருளியே. (525)

எக்கர்வார்குருதியேலிருநிலத்தெரிவையைச்
செக்காடைபுனைதந்தருள்சிறப்பருளியே. (526)

வாரியிற்பெரியசெங்குருதிமாகடலெலா
மோருயிர்ப்பொடுபுலர்ந்திடவுயிர்த்தருளியே. (527)

ஆனைபட்டிவுளிபட்டிரதமற்றெரிபடச்
சேனைபட்டபடிகண்டெதிர்சினந்திருகியே. (528)

மெய்புடன்பொருதுபொய்யெனவெருண்டுவிழியா
வையர்பின்பவுணர்வந்தமர்பொர்க்கருதியே. (529)

நின்றுசிங்கநகைசெய்யநிலைகண்டுமெறுகிச்
சென்றுசம்பரனெதிர்ந்தெதிர்சினந்திருகியே. (530)

வந்திரைத்துடனடந்தெதிர்மலைந்துமுடுகத்
தந்திரத்தலைமைவீரர்சதகோடியுளவே. (531)

அலையெறிந்தகடல்பொங்குவதுபோலுமவன்மேல்
மலையெறிந்துமலைபின்றுடரவந்தடையவே. (532)

பேருயிர்ப்பொடுமுடித்தலைபிடித்தொருகையா
லோருயிர்ப்பொறைதறைப்படவடித்தருளியே. (533)

கழுகுசம்பரன்விழிக்கடைகளைக்கவரவிட்
டொழுகுசெம்புனல்பிடித்துளைவிரித்துலறியே. (534)

சம்பரன்படைதறைப்படவிடத்தடவியே
வந்தெதிர்ந்தவரகப்படவளைத்தசனியே. (535)

வேறு.

ஒருவருடறலைகுலையவொருவரைமலைத்தே
யருவரையைநிகருமவருடல்வலிதொலைத்தே. (536)

இலகுபடுமசுரருடலிடையிடைகிழித்தே
யுலகுபடுமுறுதுயரமிடைசிறிதொழித்தே. (537)

அடவிபடுநெடுமுகடுமவைபொடிபடுத்தே
விடமகுடன்முதுகுபொறையிறையிறைகெடுத்தே. (538)

சிகரமணிமுடியவுணர்சிலவரையெடுத்தே
மகரமெறிதிரையுவரிவடவையின்மடுத்தே (539)

பிலவரைகளதுதுழையுமவர்பிடர்பிடித்தே
குலவரைகளதிரவெதிர்குவடிறவளைத்தே. (540)

தருமவுணர்பொழியுமவர்தலைமலைமிதித்தே
வருமவுணர்படையடையவானிலெழவிட்டே. (541)

பிணமலையின்முகடுகொடுபெருவெளிமறைத்தே
நிணமலையவருகுருதிநிலமிசைநிறைத்தே. (542)

தொழுதுபடுமசுரருயிர்சுரருலகில்விட்டே
பழுதுபடுமசுரருயிர்படுநரகில்விட்டே. (543)

அறிவுடையவசுரர்பதியடையவழுவித்தே
யுறவுடையவமரர்பதியுவகையெழுவித்தே. (544)

வேறு.

சம்பரனுமவன்முதல்வன்றலைமைக்கேற்ற
சதகோடிதானவருந்தாமேநிற்ப
வம்பமரர்தலைகரந்துபரந்தவெள்ள
மாயிரகோடியுந்திருக்கையழிவுக்கிட்டே. (545)

அரவுந்மென்றலைகிளரக்கிளர்செஞ்சோரி
யலைகடலிலவுணர்பிணக்குன்றமேறி
விரவுநிணக்குடர்களுடன்குரவைகோத்து
வேதாளம்வித்தாரத்தாடவிட்டே. (546)

வருகின்றநரசிங்கவடிவைநோக்கி
வாளொடுகேடகஞ்சுழலவடபானின்ற
வொருகுன்றமிருதிங்கடழுவியோட்ட
வுருத்தெழுவதெனக்கனகனுடன்றெழுந்தே. (547)

எயிறெரியநகைபுகையநயனச்செந்தீ
யெண்டிசையும்பரந்தெரியக்கண்டுவானோர்
வயிறெரியவருமளவிலெதிரேசென்று
மைந்தனவன்கனகழற்கீழ்வந்துநின்று. (548)

இவ்வுருவங்கண்டிறையென்றின்னுந்தேரு
மெண்ணிறைந்தபடையிறந்ததேதும்பாராய்
வெவ்வுருவங்கண்டெந்தைவெருளாநின்றாய்
விதிவலியேவலிதென்றால்விலக்கலாமோ. (549)

இறையவனீதான்பிழைத்ததெல்லாநிற்க
வித்தையொழித்தொருகாலஞ்சலித்துநீயின்
றிறையவனீயென்னுயிர்தன்னுடையதென்னி
லின்னமுநின்பிழைபொறுக்குமென்னக்கேட்டே. (550)

பகிரண்டமதிரநகைபலவுந்தோன்றப்
பவனத்தீயொடுமுடுகியிவனதாகம்
வகிரண்டுபடங்கனுடன்மலைப்பதென்று
மதலையெதிர்வாள்விதிர்த்துமறுக்கங்கொண்டே. (551)

பரியகுலவரைகள்நிலைகுலையப்பாய்ந்தும்
பார்த்திடுகண்ணிமைப்பளவிலார்த்தெழுந்த
வரியுருவமிடர்வெருவப்புகுந்ததூணி
லடித்தகையுமயில்வாளும்பிடித்துக்கொண்டே. (552)

வேறு.

ஒருகைவலியொடுதிருகவொருகையடுபடைகவா
விருகைபிடிபடவொருகைபோ
யொருகைதழுவிடவயலதொருகையவன்மணிமுடியி
லிடிவிழுவதெனவெறியவே. (553)

வேறு.

முடியிலிடிபடுமளவின்முறுகுசினமிகமறுகிமுடுகியே
வடவையனல்பொடியவெழுமடியுரறியிரணியனுமலையவே. (554)

வேறு.

பொருசனகனவனுமறைபுகழ்கையுருவரியுமெதி
ரெதிர்பொருதபொலிவுசலியா
வொருகனகநெடுவரையுமுயர்கயிலைவடமலையு
முடன்மலையுமுவமைபெறவே. (555)

அடிபொருதவிசையிலெழுபடிபெயரவுடல்விசையி
லருகுதிசைபெயரவொருகால்
முடிபொருதவிசையிலிடுகுலகிரிகளுதிரமிசை
முடியமுகின்முகடிடியவே. (556)

நகையிலெழுபுகைதிமிரநயனவெரிதிசைகொழுவ
நடலையடலமரிடைவிடா
துகமுடிவில்வடவனலுமுறுவளியுமெனவுலகை
யொருநொடியில்வலம்வருவரே. (557)

அருவரையுமலைகடலுமகவிடமுநிலைகுலைய
வவரிருவரமர்பொருதபோ
திருவரையுமொருவரிவனிறவனிவனசுரனென
விமையவருமறிவரியரே. (558)

கலகமுடனெதிர்பொருதகனகனகவலிவெருவி
நமனுமுடல்குலேகுலேயவே
றுலகதலமுழுதுமுயிரழுதலறியழியவரு
மொரு............திமிலமிடவே. (559)

முனையிலொருவரையொருவர்முடிநிவிடுகிலருலக
முடியுமினிமுடியுமெனவே
யனேயசெருவிளேபொழுதிலசுரர்பதிகெடவமளி
யரவணையிலரிதுடரவே. (560)

அரிதுடரநிலேதளருமசுரர்குலபதிபுவன
மதனிலொருபுகலடிபெரு
தெரிதுடருமிரவியெழுபுரவிபுகுமளவில்வட
விமயமலேயிடைமறையவே. (561)

வேறு.

அப்புறத்துமறைந்தவனேயகல்பகுவாய்நரசிங்க
மம்பொற்குன்றி
னிப்புறத்துநின்றுபிடித்தெரியனேயசுரிகுஞ்சி
பற்றியீர்த்தே. (562)

தாளிரண்டும்பிடித்தெடுத்துத்தலேயண்டநெடுமுகடு
குலேயத்தாக்கத்
தோளிரண்டுந்திசைநெருங்கச்சுடரிரண்டுமுடன்சுழலச்
சுற்றச்சோர்ந்தே. (563)

காதிரண்டுங்கழன்றுவிழுங்கனமகரகுண்டலங்கள்
காணவின்றும்
போதிரண்டுமெழுந்துவிழும்பொருப்பிரண்டுகடந்ததினிப்
புகல்வதென்னே. (564)

அன்றவனேயரிசுழற்றச்சுழன்றவிசைமாறுமை
யாதல்வேண்டு
மின்றுவரையொருவரைசூழ்ந்திருவர்திரிந்
திளேப்பதுமற்றேதுவென்னே. (565)

பொங்குருவிலரிசுழற்றப்பொருகனகனுடலாழிப்
பொற்பிற்றேய்ந்து
செங்குருதிநனைந்தவொளிசெக்கரெனநினைந்துலகந்
தெளியாதென்னே. (566)

அவ்வகைநின்றரியுருவமகல்விசும்பிற்றடக்கைநிமிர்ந்
தாயிரக்கால்
வெவ்வகையதிறலவுணன்விசையடங்கும்படிசுழற்றி
விழுந்தபின்னே. (567)

வாய்வழிசெங்குருதியுகமலக்கியவ............வலியை
நினையுந்தோறுந்
தீயுமிழும்படிவிழித்துத்திசைகழியும்படியதிரச்
சிரியாநின்றே. (568)

கோயிலுடைநகரிடையிற்குஞ்சிபிடித்தீர்த்தலறக்
கொண்டுபோந்து
வாயிலிடைநெடுங்கடையின்மணிப்படிமேலிருந்தவனை
மடிமேலிட்டே. (569)

கொண்டவரமறையனைத்துங்கொடுத்தநிலைகுலையாமற்
குறித்துநோக்கிக்
கண்டகனையுயிர்பருகக்கருதிவருபரிதிபுகு
காலம்பார்த்தே. (570)

செம்பொறியுங்கரும்புகையுஞ்சிதறியுயிர்நிலைபதறத்
தீயோன்சிந்தை
யைம்பொறியுநிலைகலங்கவடித்துடலம்பேராமற்
பிடித்துவைத்தே. (571)

மேருகிரிதுளைத்துருவிமுளைத்தசிலவெண்பிறைபோல்
விளங்கும்வீரக்
கூருகிரினுதிகனகன்கொடிய...தி...ல...நெஞ்சங்
குளிக்கவிட்டே. (572)

வேறு.

குளித்தநகக்குலைப்படையிற்கொதித்துடலைச்சிதைத்தே
களித்தவரைச்செருக்கடையக்கழுத்திடையிற்கழித்தே. (573)

களித்தவுடற்பொறைச்சிறையைக்கெடுத்துயிர்புக்கெடுத்தே
யழித்தமரிற்றினைத்தகளத்தழைத்தெமனுக்களித்தே. (574)

உதித்தெழுசெக்கரொக்கவுரத்திரத்தமுகத்தெனவே
கொதித்தெதிர்கொப்பளித்ததனைக்குடித்தலையக்குளித்தே. (575)

தினைத்தெழுபச்சிரத்தமிகத்தெறித்தநெறித்தடக்தே
முனைத்திடையிற்றினைத்தவரைப்பிடித்துமுறித்தடித்தே. (576)

தொடுத்திருமுப்புரிக்குடரைத்துலக்கியெழுப்பறித்தே
யெடுத்திருபொற்புயத்துளவத்தொடைக்கிடையுட்டுவைத்தே. (577)

வெடித்தனவிப்படித்தலம்வெற்பனைத்துமெனப்புனற்கா
ரிடித்ததெனப்பிடித்துடலமெலுப்பலகைப்பறித்தே. (578)

கொழுத்தவுடற்கைத்தடியைக்குறைத்துயரக்குவித்தே
பழித்தகனற்சிறைக்குழிகட்பசிக்கழுகுக்களித்தே. (579)

புவித்தலமுற்றளித்தபுரைப்புழைக்கைமதப்புகர்க்கார்
செவித்துனைகட்டியர்த்தலறத்திகைத்திரியச்சிரித்தே. (580)

வேறு.

அவ்வகையவுணனுகம்பிளந்தளைந்தார்த்தசிங்க
மெவ்வகைபுலகுமஞ்சவெழுந்துமேனிமிர்ந்துநின்றே. (581)

குலவரையிடங்கடோறுங்குரைகடற்குழிகடோறுஞ்
சிலவரைத்துடர்ந்துபோனதிருக்கையின்வரவுபார்த்தே. (582)

அப்பினையுருவிப்பாலண்டங்கடோறும்புக்குத்
தப்பினசிலரைத்தேடுந்தடக்கையின்வரவுபார்த்தே. (583)

தன்புலம்புகாதுபோனதானவர்சிலரைத்தேடி
வன்பிலம்பிளந்துபுக்கமலர்க்கையின்வரவும்பார்த்தே. (584)

தந்தையையெதிரேகொல்லக்கண்டிறைதளர்வுறாத
சிந்தையுந்தானுநின்றதிருமகன்றெளிவுபார்த்தே. (585)

அன்னையிச்சிற்றநீயேமாற்றுகென்றமுதில்வந்த
பொன்னையுங்கொண்டணைந்துபூமகன்றனிமைபார்த்தே. (586)

போற்றிநின்கழல்கள்போற்றிபுராதனுபோற்றியென்றென்
ருற்றினரமரரெல்லாமார்த்தெழுந்தன்மையார்த்தே. (587)

கழிந்ததென்றுயரமென்னுக்கற்பகநாடன்கையாற்
பொழிந்தபூவழிந்தவெள்ளப்பூதவண்டிசைகள்பார்த்தே. (588)

இத்தனைமுனியவுண்டோவிலக்கெனவிலக்குஞ்செய்யான்
முத்தெனவிளங்குஞ்சோதிமுறுவலான்முனிவர்சூழ்ந்தே. (589)

கனகனைநோக்கிநோக்கிக்கனன்றகண்காதல்செய்த
வனகனைநோக்கிநோக்கியரவிந்தமலர்களாயே. (590)

வருகவென்றனைவனிங்கேவருகவென்றருளிவள்ள
லொருகைகொண்டணைத்துப்பின்னையுச்சிமேலொருகைவைத்தே. ()

தாதையைநீயுங்காணச்சலத்தினுற்றவறுசெய்த
பேதைமைநம்பாலுண்டிப்பிழையைநீபொறுத்தியென்றே. (592)

இன்றிவைபொறுத்துநின்றுயினிப்பிழைசெய்தாரேனுங்
கொன்றுயிர்களைகிலோநின்குலத்துளார்தம்மையென்றே. (593)

அளவிலாவின்பமெய்தியன்பநீயெம்மைப்போல
வுலகெலாமுய்யும்வண்ணமூழிநாள்வாழியென்றே. (594)

எம்மையாதரிக்குமாபோலிம்பருமும்பர்தாமு
மெய்மையாலுன்னையேத்திவீடுபெற்றிருக்கவென்றே. (595)

என்னதேயுன்னதாவியாமுமெம்முருமெல்லா
நின்னதேயென்னுநின்றநீர்மையானின்னப்பிலிட்டே. (596)

வேறு.

பூமகனையவன்மகனைச்சதுமுகனைமுகநோக்கிப்
புவனங்காக்குங்
கோமகனையமரர்கரங்குவிக்கும்வகையபிடேகங்
குவிக்கவென்றே. (597)

நாற்றிசையும்பரந்திமையோர்நல்லமறைமொழிமுதலாற்
பல்லாண்டென்று
போற்றிசெயமிசையெழுந்துபுரந்தரன்றன்பொன்னகரம்
புக்கிருந்தே. (598)

இந்திரனின் றுரிமைசெயவிளமதலையாசனத்தி
வினிதிருக்கச்
சந்திரன்வெண்குடைநிழற்றத்தழல்வேள்விச்சடங்கயனுர்
சமைத்தபின்னே. (599)

நம்முடையகுலமதலைநற்றவத்தைவிளம்புவதெ
ஞயனுர்தாந்
தம்முடையகரதலத்தாற்றடமகுடந்தாங்கியவன்
றலைமேல்வைத்தே. (600)

தானவர்க்குந்தலைவனெனுந்தரமல்லன்கனகாதி
....
வானவர்க்குத்தலைவனெனமதலையவன்றடந்தோளில்
மாலையிட்டே. (601)

மாகனகமுடிபுனைந்தமதலையைநீநோக்குகென
வள்ளல்சொல்லக்
கோகனகமலர்மடந்தைகுழைதுடர்ந்தமதர்விழியாற்
குளிரப்பார்த்தே. (602)

அறந்திருந்திமறைதழைக்கவமரரெல்லாங்களிகூர
வநேகங்கால
மறந்திருந்தவாய்மைநெறிவழுவாமன்மனுநெறியால்
வாழவென்றே. (603)

வரங்கொடுத்துவலிகொடுத்துவானுடர்சூழ்ந்திறைஞ்ச
வாழ்ந்திருக்குந்
தரங்கொடுத்துநான்முகற்குஞ்சதமகற்குந்தனித்தனிதண்
ணளிகொடுத்தே. (604)

மைந்தனையங்கரசிருத்திவாசவனையுடனிருத்தி
வானோரெல்லாஞ்
சிந்தனைதீர்ந்தகமகிழுந்திசைமுகனுருலகளவுஞ்
சேணிற்சென்றே. (605)

தாயனையநரசிங்கந்தாயரிமேன்மடந்தையொடுந்
தாங்கள்வீட்டிற்
போயினபினுன்னடியென்பொன்னுலகத்திடையின்றும்
போந்...தென்னே. (606)

ஆனபடியிதுகொடியோனழிந்தபடியிதுநெடியோ
னரசிருத்திப்
போனபடியிதுகளப்போர்புகுந்தபடியிதுவென்று
புகலக்கேட்டே. (607)

வேறு.

அன்னையுமருகிருந்தவலகைபின்பெருங்குழாமு
முன்னையிலெண்மடங்குமுகமலர்ந்தகமலர்ந்தே. (608)

இன்னவாசகத்தையாவர்க்கியம்பலாமிதனையிப்பேய்
சொன்னவாறெனவணங்குசுடர்முடிதுளக்கஞ்செய்தே. (609)

சந்தவாக்குடையசெஞ்சொற்றலைமையினுகந்தவர்க்கு
மிந்தவாக்கில்லைப்பேய்வாக்கிருந்தவாறெனவியந்தே. (610)

வாசிகையிதழித்தாருமணமலிநிணப்பூம்பட்டும்
பேசியவரிசைக்கேற்பப்பெறும்படிகொடுக்கவென்றே. (611)

அடும்படையவுணர்வெள்ளமாயிரங்கோடிபட்ட
படுங்களங்கடிதிற்சென்றுபார்த்துமென்றார்த்தெழுந்தே. (612)

ஓடியகணங்களெல்லாமொருவரையொருவர்முற்பட்
டாடியுமெழுந்துஞ்செல்லவமர்க்களமதனைக்கண்டே. (613)

பிணங்கண்மிக்குயர்ந்தகுன்றிற்பெரியதோர்குன்றிலேறிக்
கணங்களுக்கணங்குநின்றுகளத்தினைக்காட்டலுற்றே. (614)

வேறு.

வச்சிரத்தான்மலைந்தமலைக்குலங்களென்ன
மாருதத்தான்மடிந்தமழைக்குழாங்களென்னப்
பச்சிரத்தநெடுங்கடலினடுவேதோன்றும்
பாவடியின்பிணக்குவைகள்பாரீர்பாரீர். (615)

அந்தமிலாமலைமருப்புமருப்பின்மேல்வீ
ழரசர்நெடுங்கொடைவனப்புமந்திவானில்
வந்தபிறைமதியுநிறைமதியுஞ்சேர
வைத்தவிசும்பொத்திருந்தவண்மைபாரீர். (616)

(தொடரும்.)

சு. நல்லசிவன்பிள்ளை.